

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

XXXII. leto • 2022

4

*Sij skozi mene in bodi v meni,
da bo vsaka duša, s katero pridem v stik,
čutila v moji duši tvojo navzočnost.*

Kazalo

- 3 Uvodnik
- 4 Duhovni pogledi
- 7 Papež Frančišek Frančiškovim
- 9 Svetopisemske ikone
- 11 Luč svete Klare
- 12 Pogovor
- 16 Frančiškov svetni red
- 17 Brezmadežna
- 20 Biseri molitve
- 22 Med minoriti
- 25 Utrinki iz Assisija
- 26 Otroci med nami
- 27 Reportaža
- 29 In memoriam
- 31 Iz Frančiškovih revij
- 32 Obvestila

Naslovnica: *Tako naj sveti vaša luč ... Pravijo, da v nas preživi tisti volk, ki ga hranimo – ali krvoločni ali »spreobrnjeni«, mirni, prijazni, gubijski. Tudi svetlobo vidimo, če jo hočemo videti, če se obrnemo proti njej in jo sprejmemo. Če zaidemo v gozd, morda tudi nepregledni gozd skušnjav in temnih misli, lahko opazimo sonce, ko zasije skozi debla in veje. Lahko pa se obrnemo stran ... Glejmo rajši svetlobo!*

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

Nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami in BREZMADEŽNA.
Izhaja štirikrat letno.

Izdaja: Slov. min. prov. sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Doroteja Emeršič,
p. Martin Gašparič, p. Igor Salmič, p. Andrej M. Sotler,
p. Slavko Stermšek, p. Janez Šamperl

Glavna urednica: Doroteja Emeršič

Odgovorni urednik: p. Milan Kos, provincialni minister

Tehnični urednik: p. Matej Senteš

Fotografije: Ubald Trnkoczy, Rok Lužnik, Helena Rebek, Benjamin Verdenik, Stane Gojkošek, arhiv

Fotografija na naslovnici: Stane Gojkošek

Lektorica: Barbara Rodošek

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Elektronska pošta: doroteja.emersic@gmail.com

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

ISSN 1854-7990

Tako naj vaša luč sveti pred ljudmi ...

(Mt 5,16)

Če se v zgodnjem poletnem jutru peljemo proti vzhodu, nas ob jasnem vremenu utegne sonce, ki žarko sije, čisto zaslepiti. Enako se nam godi popoldne, če gremo proti zahodu. To sem še posebej opazila, ko sem hodila po Jakobovi poti v Španiji. Ker teče pot proti zahodu, smo lahko romarji dan za dnem med hojo spremljali lepoto sončnih zahodov. Dvigala nam je potrte misli in krepila utrujene korake. Sonce, ki sije, odganja temo, razsvetljuje naše dneve in omogoča živemu, da živi. Lahko seveda tudi zaslepi, opeče, ožge, povzroči požar ... Vse to je lastnost sonca, naše zemeljske luči.

Obstaja pa še drugo sonce, ki ga sv. Frančišek nagovarja v molitvi: O vzvišeni in veličastni Bog, razsvetli temine mojega srca ... Sonce, ki razsvetljuje srca, je Bog, ki nima meja v domišljiji, kako to storiti: preko ljudi, besede, Besede, narave, glasbe, umetnosti, neposredno ... Eno izmed takih sonc je tudi naša sodelavka, ki vztraja pri sodelovanju z našo revijo že od vsega začetka, 32 let. 32 let zvestobe. To je Janja Ahčin, ki je vsa leta z ljubeznijo in skrbnim bdenjem nad revijo z veseljem prispevala svoja razmišljanja in pošiljala čudovite globoke pesmi svoje zdaj že pokojne sestre Nataše. Po odločitvi uredniškega odbora bi morala napisati tudi ta uvodnik. Ker pa je luč njenih oči oslabela in jih mora varovati, se je morala odpovedati temu zapisu. Bralce prosim, da z molitvenim spominom podpremo prizadevanja za ozdravljenje naše Janje. Naj ji sveta Lucija, ki je priprošnjica pri različnih očesnih boleznih in goduje v tem mesecu, izprosi zdravje.

Sveti Luciji je v tej številki posvečenega kar nekaj prostora: o njej je spregovoril avtor v rubriki Duhovni pogledi, pri Biserih molitve pa jo

bomo lahko počastili z njenimi litanijami.

Avtor prispevka, ki za vsako številko v Svetem pismu skrbno poišče in poveže številna mesta ter spodbude na določeno temo, je tudi tokrat temeljito opravil svoje delo. Prav tako naš zvesti sodelavec, škof v Izmirju, ki kljub obilici skrbi in dela vedno najde čas za sodelovanje.

Tudi pogovor z družino, ki se je letos udeležila romanja v Assisi, bo prinesel svetlobo v naša srca. Drugače tudi ni mogoče, saj imajo v sebi obilo ljubezni in dobrote drug do drugega in do ljudi v svoji okolici.

Luč svete Klare bo močno razsvetlila naša srca, saj bomo lahko prebrali iskriko izpoved sester, ki ju je povsem osvojila Božja luč.

Papež Frančišek nam je v svojem slikovitem jeziku pokazal, kaj je baterija našega življenja. Poglejmo!

Letošnji Assisi je, kot je videti, pustil globoke sledove v romarjih, saj so se že naslednji mesec zbrali na ponovnem srečanju in tam sta veselo utripali asiški lučki, Frančišek in Klara.

Tudi med minoriti je bilo v preteklih mesecih pestro, saj so slavili 50. obletnico obstoja slovenske province.

Naša sodelavka Neža je ponovno romala, tokrat iz Lizbone v Fatimo. Pridružimo se ji!

Nikar ne spreglejte obvestil, našli boste že datum romanja v Assisi v prihodnjem letu, za tiste, ki ostanejo na domačih tleh, pa se odpira ponudba »malega Assisija« v Piranu.

Vstopimo v revijo, polno svetlobe v besedi in sliki!

Doroteja Emeršič

Tako naj sveti luč

p. Martin Kmetec

Živimo v času, ko se zdi, da se je na Cerkev zvrnilo vse prekletstvo. Zdi se hujše kot med drugo svetovno vojno ali pa v času velike gonje proti krščanstvu v času komunizma. Tega dejstva si ne moremo razlagati drugače kot tako, da je bistvo krščanstva, če se izrazimo bolj natančno, katoliška vera gospodarjem tega sveta trn v peti. To tudi istočasno pomeni vera kot odnos do Kristusa, nauk o odrešenju in upanje na večno življenje, torej osrednje vprašanje oziroma osrednja resnica, proti kateri se borijo ideologi vseh vrst. Kajti delo antikrista se še vedno nadaljuje. Grozodejstva, ki jih v Ukrajini počenjajo vojaki iste vere zoper svoje pravoslavne brate, pričajo o tem, kako pomembno je, da se vsak izmed nas trudi, da bi si na tem svetu prizadeval biti luč, čeprav bi ta luč bila ena sama sredi neskončne teme. Biti luč je bistvenega pomena za moje osebno življenje, to je osrednjega pomena na ravni poslanstva Cerkve na tem svetu. Drugi vatiškanski koncil pravi, da je Cerkev »zakrament odrešenja«, torej svetlo znamenje upanja, ki izhaja iz dejstva, da nam je v Kristusu vsem podarjeno odrešenje; dokončni

smisel vsega človeštva in vsakega posameznika je namreč v Bogu.

Kadarkoli se ozremo na ikono, izpisano v postu in molitvi, ali pa vstopimo v poslikane cerkve v podzemlju Kapadokije, se zavemo, da je lepota prvo znamenje dobrega in svetega. To, kar je lepo, kar je resnično lepo, je dobro in obstaja iz resnice. Potrebna nam je svetloba, da bi mogli uzreti lepoto, potrebna nam je luč vere. V tem smislu gre razumeti Jezusove besede: »Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi ...« (Mt 5,16)

Jezus pove te besede, ko gre proti Jeruzalemu, na svoji zadnji poti proti trpljenju in smrti. Evangelist Janez poroča, da Jezus v templju izreče besede: »Jaz sem luč sveta. Kdor hodi za menoj, ne bo hodil v temi, temveč bo imel luč življenja.« (Jn 8,12) Najprej je treba odkriti polnost svetlobe v Kristusu, ki je odsev Očetovega bistva; Jezus je odsev Božje skrivnosti, ki je trojnost ljubezni. Vera v Jezusa nam omogoča, da se pustimo prepojit svetlobi Kristusa v prepričanju, da samo bivanje v Kristusu in zvestoba njegovemu klicu omogočata srečno in polno življenje, to pa pomeni biti luč v tem svetu.

Če je Kristus luč sveta, se mi napajamo od njegove svetlobe; če je on luč našega življenja, bomo tudi mi svetli, razsvetljeni in močni v veri, ljubezni in upanju. Bistveno je hoditi za njim, biti z njim v trajnem življenjskem odnosu in ga posnemati.

Tisti, ki nam pomaga odkrivati Jezusa Kristusa, je Sveti Duh. »Nihče ne more reči ‚Jezus je Gospod‘ razen v Svetem Duhu.« (1 Kor 12,3) »Bog je poslal v naša srca Duha svojega Sina, ki vpije: ‚Aba, Oče!‘« (Gal 4, 6) Kdor Boga iskreno prosi, bo dobil dar Svetega Duha, dar, ki bo v njem prebudil vero. Pri obredu krsta je krščencu podarjena sveča, prižgana pri velikonočni sveči. To pomeni, da bo luč Kristusa še naprej gorela v njegovi veri in življenju, kajti v moči svetega krsta smo vcepljeni v Kristusa.

To spoznanje vere je mogoče samo v Svetem Duhu. Če hočemo biti v življenjskem odnosu s Kristusom, se nas mora najprej dotakniti Sveti Duh. »On prihaja pred nami in prebudi v nas vero. S krstom, prvim zakramentom vere, nam Sveti Duh v Cerkvi notranje in osebno priobči življenje, ki ima svoj izvir v Očetu in nam je ponujeno v Sinu: krst nam nakloni milost prerojenja v Bogu Očetu po posredovanju njegovega Sina v Svetem Duhu.« (Katekizem)

Prejeli smo neizmerno milost: vero kot odnos do Boga in krst, ki nas življenjsko veže na Kristusovo odrešenjsko delo. Zato je naša naloga, da na tem svetu pričujemo o luči oziroma odsevamo svetlobo Kristusa odrešenika vsem, ki so v temi. Naj po nas sveti Kristusova luč! V tem smislu prosi sveti John Henry Newman v molitvi, ki je imela najprej naslov *Izzarevajoč Kristusa* in jo je vsak dan molila sveta Mati Terezija iz Kalkute.

*Dragi Jezus, pomagaj mi,
da bom širil tvoj prijetni vonj povsod, kamor grem.
Preplavi mojo dušo s svojim Duhom in življenjem.
Tako močno prodiraj v moje celotno bitje in ga obvladuj,
da bo moje življenje le še izzarevanje Tebe samega.*

*Sij skozi mene in bodi v meni,
da bo vsaka duša, s katero pridem v stik,
čutila v moji duši tvojo navzočnost.
Naj se ozrejo in ne vidijo več mene,
ampak samo še Jezusa!*

*Ostani z menoj in potem
bom začel sijati kot Ti,
tako da bom sijal
in da bom luč za druge;
luč, o Jezus, bo vsa od Tebe;
nič od nje ne bo mojega;
to boš ti, ki boš po meni svetil drugim.*

*Naj te torej hvalim na način,
ki ga imaš najraje,
tako da sijem ljudem okoli mene.
Naj te oznanjam brez pridiganja,
ne z besedami,
ampak s svojim zgledom,
s prevzemajočo močjo
sočutnega vpliva tega, kar počnem,
z očitno polnostjo ljubezni,
ki jo moje srce goji do tebe.*

Sveti Duh omogoča zedinjenost in občestvo. Sveti Duh nam pomaga, da smo združeni v eno družino in tako z ljubeznijo, ki jo živimo drug do drugega, pričujemo za novi svet, si prizadevamo za nove medčloveške odnose; po nas se uresničuje novo stvarstvo. Pričevanje kristjanov sredi muslimanskega sveta predstavlja edino možnost, ki jo imajo ljudje, da spoznajo resnico o Kristusu. To še toliko bolj velja za zahodni svet. Poklicani smo, da bi na tem svetu bili vir tolažbe vsem, ki jih srečujemo. Tolažba vsem, ki trpijo. V preprostem bivanju, brez velikega domišljanja. To pa pomeni trdo delo, da bi sami sebe oblikovali, da bi drug drugemu pomagali biti boljši. Edina možnost, da bi na tem svetu svetila Kristusova luč, je naše medsebojno spoštovanje, ljubezen in žrtev. Luč sveta smo, ko smo sposobni biti globoko solidarni s trpečimi, ko nas pohujšanja, ki jih doživljamo tudi v Cerkvi, ne zamajejo. Naša vera ne sme biti odvisna od kritik in od tega, kar o Cerkvi poročajo mediji.

Adventni čas se je začel; to je čas, ko so noči vse daljše in ko se sonce pozno prebujalo. Svitnice, ki so bile nekoč v navadi na podeželju, so lepa prisposodba adventnega časa. Ljudje so s svetilkami hodili rano zjutraj, ko je bila še tema, po snegu k maši in se z molitvijo pripravljali, da bi doživeto obhajali božično skrivnost. Sveti trije kralji so hodili za zvezdo, ki jim je svetila, dokler se ni ustavila nad Božjim Detetom v Betlehemu, kjer je v skrajnem uboštvu ležal otrok – Božji Sin. Nesimo tudi mi svojo luč k votlini Božje skrivnosti. Naj bo pot našega življenja, ki nam jo je dano prehoditi, zaznamovana z lučjo upanja za nas in za druge.

Vi ste luč sveta

p. Igor Salmič

»Človeški napori in napredek našega časa niso tisti, ki prinašajo luč v svet. Kristus, ki je vstal od mrtvih, sveti v tem svetu; najmočnejše ravno tam, kjer se človeku zdi vse temno in brezupno.« Besede papeža Benedikta XVI., ki jih je namenil mladim ob svojem obisku Nemčije leta 2011, nas uvajajo v razmišljanje o pomembnosti luči v našem življenju. Luč dobiva moč predvsem takrat, ko je vse temno. Kristusovo moč in navzočnost najmočnejše čutimo takrat, ko ugasnejo vsi drugi svetilniki, ko je pod vprašaj postavljena vsa človeška gotovost.

Veliko simbolike luči je zaznati ob naših praznikih: Kristusovo rojstvo, božič, predstavlja luč, ki je prišla na svet, in to v času, ko je bila noč najdaljša (25. december). Pred gregorijansko reformo koledarja leta 1582, ko se je »pre-skočilo deset dni«, s 4. na 15. oktober, je bila najkrajša noč 13. decembra, ko goduje sv. Lucija. Italijanski pregovor z rimo to lepo potrjuje: »Santa Lucia il giorno più corto che ci sia« (Sveta Lucija, najkrajši dan, ki obstaja). No, kljub reformi koledarja pa tudi dandanes 13. decembra sonce najhitreje zaide.

Že samo ime Lucija je povezano z lučjo (lat. *lux*, it. *luce*). Zaradi tega namenjamo nekaj vrstic tej priljubljeni svetnici. Doma je bila iz Sirakuze na Siciliji in je živelja le 21 let. Umrta je mučeniške smrti pod Dioklecijanovim preganjanjem leta 304, ker je sklenila ostati zvesta Kristusu. Čeprav ni zgodovinsko izpričano, da bi ji med mučenjem iztaknili oči, je svetnica v ikonografiji upodobljena z očmi na pladnju. Še danes velja za zavetnico slepih,

okulistov, električarjev itd. ter je priprošnjica za različne očesne bolezni.

K njej se zatekajo mnogi verniki, tako domačini iz Sirakuze kakor tudi Benečani, ki so pridobili njene posmrtnne ostanke med četrto križarsko vojno leta 1204, ter verniki iz preostalega dela Italije in celotnega sveta.

Ponekod, predvsem v severni Italiji, je sveta Lucija znana tudi kot dobrotnica, podobno kot sveti Miklavž pri nas. Ta tradicija je povezana s čudežnim dogodkom. V Veroni naj bi se namreč po ljudskem izročilu v 13. stoletju na priprošnjo sv. Lucije zgodil naslednji čudež. V mestu je razsajala neozdravljiva epidemija očesnih bolezni. Ljudstvo se je priporočilo sveti Luciji z romanjem brez obuval in plaščev. Mraz je tako prestrašil otroke, da se romanja niso želeli udeležiti. Starši so jim obljubili, da jim bo svetnica v primeru, da bodo tudi oni poromali, prinesla veliko darov. Otroci so ubogali, epidemija se je končala, doma pa so našli veliko darov, ki jih je prinesla sveta Lucija. Če želite biti torej večkrat obdarovani, morate teden po prazniku svetega Miklavža obiskati tudi Verono ali kakšen drug bližnji kraj.

Sveta Lucija pa ni priljubljena samo v domačih logih, temveč po širnem svetu. Poseben status ima na Švedskem, ko se vsako leto na mestni in državni ravni med mladimi dekleti izbira Lucija. Najstarejša hči pri hiši si nadene obleko svete Lucije in 13. decembra zjutraj zbudi ostale člane družine in jim postreže pecivo, ki so ga pripravili prejšnji dan. Lucijo pospremijo v procesiji, pojejo božične pesmi in po domovih delijo tipične božične kolače. Zmagovalna Lucija celotne Švedske sodeluje v Sirakuzi na procesiji osmi dan po prazniku, ko se kip svete Lucije vrne v stolnico.

Tudi nebo se raduje na praznik svete Lucije. Vsako leto se ob prazniku naše svetnice prikažejo tudi »zvezde svete Lucije«. Gre za padajoče zvezde oz. meteorje, ki sprožijo meteorski dež. Ta naravni pojav sproži asteroid 3200 Phaethon.

Številni obredi, povezani s sveto Lucijo, nas želijo spomniti na pomembno resnico: izvor luči nismo mi, temveč luč lahko le sprejmemo od Kristusa, podobno kot luna nima luči v sebi, ampak jo sprejme od sonca. Te luči ni treba iskati ne vem kje, saj je navzoča v nas že od trenutka našega krsta. Takrat jo je Gospod prižgal v našem življenju in jo imenujemo posvečujoča milost. Luč povzroča v nas, da smo sveti. Spet ne po naših zaslugah, temveč že s samim dejstvom, da smo vcepljeni v Kristusa, ki je zares svet. Zdaj razumemo, zakaj Kristus svojim učencem ni rekel »Bodite luč sveta«, temveč »Vi ste luč sveta«.

Ekonomijo, ki ubija, preoblikovati v ekonomijo življenja

Priredil p. Milan Kos

Približno tisoč udeležencev Frančiškove ekonomije iz 120 držav je septembra prišlo v umbrijsko mesto Assisi. Svetega očeta so sprejeli z bogatim programom v različnih jezikih, prepletenim z glasbo in pričevanji o konkretnih življenjskih zgodbah s področja ekonomije. V ospredju je bil tudi podpis posebnega dogovora med papežem in mladimi, s katerim so se slednji zavezali, da si bodo prizadevali za ekonomijo, ki bo ekonomija evangelija. Papežev govor, ki so ga mladi večkrat prekinili z aplavzi in odobravajočimi vzkliki, je v ospredje postavil vrsto tem: od ekonomije kot nove vizije okolja in univerzalnega etičnega načela do trajnosti, revščine in duhovnega kapitala.

Papež je na začetku svojega govora dejal, da je na ta trenutek čakal tri leta, ko jim je maja 2019 napisal pismo in jih povabil v Assisi. Tako so se mladi, ki so se že zavzemali za novo ekonomijo, med seboj povezali in začutili, da so del svetovne skupnosti mladih, ki deli isto poklicanost. »In ko mlad človek v drugem mladem človeku vidi svoj lastni klic in ko se ta izkušnja ponovi pri stotinah, tisočih drugih mladih, potem postanejo mogoče velike stvari, celo upanje, da bi spremenili ogromen in zapleten sistem, kot je svetovna ekonomija. Mladi z Božjo pomočjo znate to narediti, lahko to naredite; mladi so to že naredili v zgodovini.«

Ekonomijo, ki ubija, preoblikovati v ekonomijo življenja

»Naša generacija vam je zapustila veliko bogastva, a nismo znali varovati planeta in ne znamo varovati miru. Poklicani ste postati oblikovalci in graditelji skupnega doma, skupnega doma, ki razpada. Nova ekonomija, ki jo je navdihnil Frančišek Asiški, je danes lahko in mora biti okolju prijazna ekonomija in ekonomija miru. Gre za preoblikovanje ekonomije, ki ubija (prim. apostolska spodbuda Evangelii gaudium,

53), v ekonomijo življenja v vseh njenih razsežnostih,« je poudaril papež.

Mladi so sedanost

Spregovoril je o preroštvu, ki je v Svetem pismu zelo povezano z mladimi. Življenje Frančiška Asiškega je po njegovem spreobrnjenju postalo preroštvo, ki traja tudi v našem času. Poudaril je, da ko civilni skupnosti in podjetjem primanjkuje sposobnosti mladih, celotna družba zbledi in življenje vseh ugasne. Primanjkuje ustvarjalnosti, optimizma in navdušenja. »Družba in ekonomija brez mladih sta žalostni, pesimistični in cinični. Toda, hvala Bogu, vi ste: ne boste le jutri, ampak ste že danes; niste le, še ne, ste tudi, že, ste sedanost.«

Nova vizija okolja in Zemlje

Ekonomija, ki jo navdihuje preroška razsežnost, se danes izraža v novi viziji okolja in Zemlje. Veliko ljudi, podjetij in ustanov ustvarja ekološko spreobrnjenje. Po papeževih besedah je treba to pot nadaljevati in storiti še več, kar mladi že počnejo in kar zahtevajo tudi od drugih. Poudaril je, da je treba premisliti o razvojnem modelu: »Razmere so takšne, da ne moremo čakati na naslednji mednarodni vrh: Zemlja gori danes in danes moramo na vseh ravneh doseči spremembe. (...) V zadnjih dveh stoletjih smo ljudje napredovali na račun Zemlje. Pogosto smo jo izropali, da bi povečali lastno blaginjo, ne pa tudi blaginjo vseh. Zdaj je čas za nov pogum, da opustimo

fosilne vire energije in pospešimo razvoj virov energije z ničelnim ali pozitivnim vplivom.«

Sprejeti univerzalno etično načelo

Prav tako moramo »sprejeti univerzalno etično načelo«, po katerem je škodo treba popraviti, čeprav to – kot je pripomnil papež – ni vsem všeč. »Če smo napredovali in izkoriščali planet in ozračje, se moramo danes naučiti žrtvovati tudi življenjske sloge, ki so še vedno netrajnostni. V nasprotnem primeru bodo račun plačali naši otroci in vnuki, račun, ki bo previsok in preveč nepravilčen. Potrebna je hitra in odločna sprememba. Računam na vas! Ne pustite nas samih in bodite nam zgled!«

Socialna razsežnost

»Medtem ko si prizadevamo rešiti planet, ne smemo zanemariti trpečih moških in žensk,« je opozoril. »Onesnaževanje, ki ubija, ni le ogljikov dioksid, temveč tudi neenakost, ki smrtno onesnažuje naš planet. Ne smemo dovoliti, da bi nove okoljske nesreče iz javnosti izbrisale stare in vedno prisotne nesreče socialne nepravilnosti.«

Odnosi

Drugo razsežnost trajnostnosti predstavljajo odnosi. »V mnogih državah so odnosi med ljudmi osiromašeni. Predvsem na Zahodu so skupnosti vse bolj krhke in razdrobljene. Družina v nekaterih delih sveta doživlja resno krizo, z njo pa tudi sprejemanje in skrb za življenje. Sedanje potrošništvo želi zapolniti praznino človeških odnosov z vedno bolj izpopolnjenimi izdelki – osamljenost je v današnjem času velik posel! – vendar na ta način ustvarja lakoto sreče.«

Prvi kapital vsake družbe je duhovni kapital

Netrajnostnost pa je vidna tudi na duhovnem področju, kar je povezano z našim kapitalizmom. »Človek, ustvarjen po Božji podobi in podobnosti, je prej kot iskalec dobrin iskalec smisla. Zato je prvi kapital vsake družbe duhovni kapital, saj nam daje razloge, da vsak dan vstanemo in gremo v službo, ter ustvarja veselje do življenja, ki je potrebno tudi za ekonomijo. Naš svet hitro troši to bistveno obliko kapitala, ki so ga skozi stoletja kopičila

verstva, izročila modrosti in ljudska pobožnost. Zaradi tega pomanjkanja smisla trpijo zlasti mladi: z bolečino in negotovostjo življenja se pogosto soočajo z dušo, ki je osiromašena z duhovnimi viri, da bi lahko predelala trpljenje, frustracije, razočaranja in žalovanja. Krhkost mnogih mladih prihaja iz pomanjkanja tega dragocene-ga duhovnega kapitala, ki je neviden, a bolj resničen od finančnega ali tehnološkega. Nujno je treba oblikovati ta temeljni duhovni kapital. Tehnologija lahko stori veliko: nauči nas, kaj in kako storiti, ne pove pa nam, zakaj. Zato naša dejanja postanejo sterilna in ne napolnijo življenja, niti ekonomskega ne.«

V središče postaviti revne

Papež se je želel ustaviti še pri vprašanju revščine. Če se namreč v ekonomiji navdihujemo pri svetem Francišku, to pomeni v središče postaviti revne. Mladi naj zato pri ukvarjanju z ekonomijo najprej pogledajo revne. »Brez spoštovanja, skrbi in ljubezni do ubogih, do vsake revne osebe, do vsake krhke in ranljive osebe, osebe od spočetja v materinem telesu do bolne in invalidne osebe, do ostarelih v težavah ni Franciškove ekonomije.« Pri tem je sveti oče naredil še korak naprej in poudaril, da Franciškova ekonomija ne more biti omejena na delo za revne ali z revnimi.

Revni, delo, utelešenje

Papež Francišek je svoj govor mladim sklenil s tremi smernicami za nadaljevanje njihove poti. Najprej jih je spodbudil, naj na svet gledajo z očmi revnih. Ko bodo gledali na stvari z vidika žrtev in odvrženih ljudi, bodo izboljšali ekonomijo. A da bi imeli oči revnih in žrtev, jih je treba poznati, biti morajo njihovi prijatelji.

Na drugem mestu jih je pozval, naj ne pozabijo na delo in delavce: »Delo je že zdaj izziv našega časa in bo še večji izziv jutrišnjega dne. Brez dostojnega in dobro plačanega dela mladi ne postanejo zares odrasli, neenakosti pa se povečujejo. Včasih lahko preživiš brez dela, vendar ne živiš dobro. Zato pri ustvarjanju dobrin in storitev ne pozabite ustvarjati dela, dobrega dela, dela za vse.«

In še tretji papežev napotek: utelešenje. »Kdor je v ključnih trenutkih zgodovine znal pustiti dober pečat, je to storil zato, ker je ideale, želje in vrednote prenesel v konkretna dela. Poleg pisanja in organiziranja kongresov so ti moški in ženske dali življenje šolam in univerzam, bankam, sindikatom, zadrugam in ustanovam. Svet ekonomije boste spremenili, če boste poleg srca in glave uporabljali tudi roke. Ideje so potrebne, zelo nas privlačijo, zlasti ko smo mladi, vendar se lahko spremenijo v pasti, če ne postanejo 'meso', to je konkretnost, vsakodnevno delo. Cerkev je vedno zavračala gnostično skušnjavo, ki misli, da lahko spremeni svet samo z drugačnim znanjem, brez napora telesa. Dela so manj, svetla' kot velike ideje, ker so konkretna, posebna, omejena, s svetlobo in senco skupaj, vendar pa dan za dnem dajejo rodovitno zemljo: resničnost je nad idejo« (prim. apostolska spodbuda Evangelii gaudium, 233).

Božja beseda je svetilka, ki razsvetljuje pota pravičnih

Matjaž Celarc

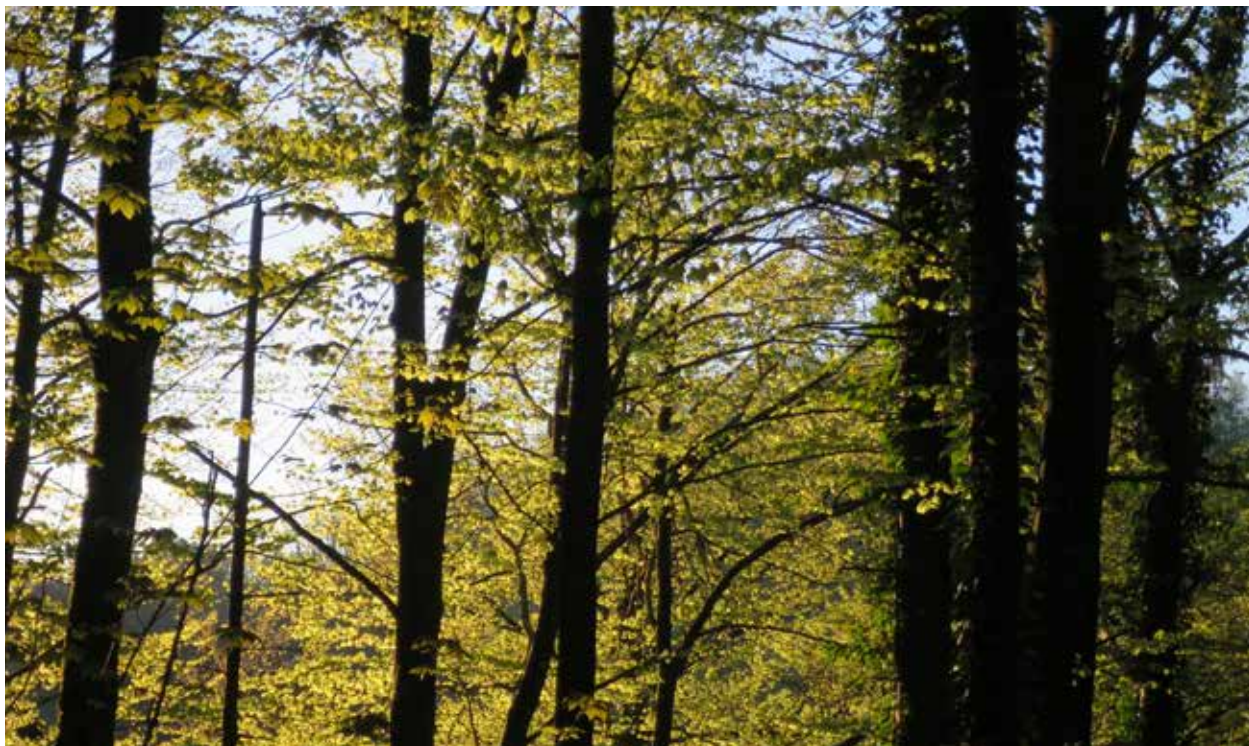
(Iz 11,12). Zavedanje poslanstva za ves svet bo judovska tradicija odkrivala počasi, vendar je prisotno v rabinskem učenju, kot to kaže *Midraš* k Visoki pesmi 1,3: »Kakor olje prinese luč na zemljo, tako je Izrael luč za svet.«

Jezus svetopisemske, judovske tradicije nikakor ne zavrača, temveč jo dopolnjuje, in sicer ravno s pričevanjskim poudarkom, v moči katerega naj bi evangelij dosegel vse ljudi. V tem oziru ima podoba luči pomembno vlogo. Evangelist Matej začetek Jezusovega javnega delovanja zaznamuje s terminologijo luči, znamenjem upanja in življenja, in sicer tako, da Izaijevo prerokbo obrne na Jezusa: »Ljudstvo, ki je sedelo v temi, je zagledalo veliko luč; in njim, ki so prebivali v deželi smrtne sence, je

Luč in svetloba sta ključna za življenje, saj človek zgolj s svetlobo luči zmore zaznavati in odkrivati lepote, ki ga obdajajo, in nevarnosti, ki prežijo nanj. Jezus v svojih govorih vedno znova prepleta življenjsko izkušnjo z modrostjo vere. Tako kot je pomembna zunanja, fizikalna svetloba, pa je še toliko bolj pomembna notranja luč, ki predstavlja človekovo upanje, omogoča spoznanje ter udejanjanje resnice in dobrega. Jezus ravno zato spleta izkušnjo življenja z modrostjo vere. V svojem govoru na gori pa uporabi podobo luči, tako da poveže življenjsko izkušnjo s svetopisemsko tradicijo in svojim učencem poda identiteto in poslanstvo za ves svet.

Jezus s svojo razlago ter svojim pogledom na Boga in svet vstopa na področje svetopisemske tradicije, ki je prežeta s pogledom na Boga. Tako pravzaprav vse stvarstvo od žara svetlobe do urejenosti stvarstva kaže na moč urejevalca, Boga Stvarnika (Bar 3,34; Mdr 13,5). Bog, ki daje življenje, je v prisposobi razumljen kot žareča luč (Prg 4,16). Ravno zato Božja beseda postaja kot luč in svetilka, ki razsvetljuje pota pravičnih (Ps 119,105). Čeprav naj bi Božje ljudstvo žarelo v pravičnosti (Žal 4,7), pa njihovo življenje razodeva odklonilen odnos do Boga. Vse to vodi v sužnost, vendar jih Bog rešuje in vabi, da bi sami postali luč za druge (Tob 13,13). Tako luč življenja prinašata dobrota do sobratov na eni strani (Iz 58,8) kot preseganje nacionalne omejenosti s poslanstvom za poganse narode – kot luč (Iz 42,6) in znamenje

zasvetila luč.« (Mt 4,16; Iz 9,1) Tako je pravzaprav razumljivo, da Jezus svoje naznanilo nebeškega kraljestva, ki je povzeto v blagarih, dodatno predstavi s podobo soli in luči, kar naj bi zaznamovalo njegove učence.

Medtem ko skupnost prvih vernikov samo sebe dojema kot skupnost »bratov« (Mt 23,8) in jo drugi v navezi na Jezusa imenujejo »kristjani« (Apd 11,26), »ločina Nazarečanov« (Apd 24,5) in »pot« (Apd 24,22), pa Jezus skupnost učencev definira v odnosu do sveta kot sol in luč. Prva podoba govori o skritem delovanju, ki je vezano bodisi na ohranitev in primernost daritve v judovskem svetu (3 Mz 2,13), blagoslov življenja (Sir 39,31) ali pa modrost (Kol 4,6) in domačno gostoljubje v grškem svetu. Kakor sol na skrit način ohranja, hrani in daje okus, tako kristjani na neopazen način vplivajo na rast nebeškega kraljestva. Ob drugi podobi, podobi luči, se Jezus zadrži, da bi poudaril krepost srčnosti in poguma, ki je potrebna za življenje in pričevanje kot odsev dobrote nebeškega Očeta, ki da sijati svojemu soncu nad dobrimi in slabimi (Mt 5,45).

Pomen podobe luči je dodatno poudarjen z dvema metaforama, ki odmevata zgodovinsko miselno okolje. Prva metafora, mesto na gori, odmeva preroško-eshatološki vidik mesta Jeruzalema, ki se bo ob koncu časov kot gora Sion dvignil nad vse gore in ob sebi zbral vse narode (Iz 2,2–4). Poleg preroškega odmeva je v tej metafori mogoče videti bodisi mesto Nazaret (Mt 2,23) ali pa najvišje ležeče mesto v Galileji, Sefat. Poudarek, ki ga daje ta metafora, je v trdni sklenjenosti in vidnosti mesta, kar skupnost dosega preko povezanosti med seboj in Bogom. Ta povezanost je mogoča in se obenem krepi preko pričevanja v lastnem okolju. Druga metafora, vezana na svetilko, ki je dvignjena na podstavek, da

daje svetlobo vsem domačim, odseva način razsvetljave domov z oljenkami, ki so bile nameščene na dvignjene podstavke v hiši. Dodatna podoba mernika, ki predstavlja pšenično mero v vrednosti devetih litrov, tu ni omenjena z namenom odmeva Gedeonove zgodbe o pokritih plamenicah (Sod 7,16–20), temveč predvsem na podlagi logičnega življenjskega spoznanja: pokazati na absurdnost zakrivanja in skrivanja svetilke, katere bistvo je ravno v nudenju svetlobe. Vzporedna uporaba podobe luči in njenega skrivanja pri Luku dodatno poudari ta pomen. Luka namreč isto podobo uporabi, ko govori o notranji luči, ki lahko spremeni človekov pogled na življenje (Lk 11,33; Mt 6,22–23), a tudi o luči, ki mora žareti navzven (Lk 8,16; Mr 4,21; Mt 5,15). Slednja podoba luči, ki vidno razdaja svojo svetlobo, je podoba skupnosti učencev, ki razširjajo nebeško kraljestvo preko dobrih del. Ravno to udejanja pravičnost, oznanjeno v sobesedilu blagrov (Mt 5,6.10.20), kot je razvidno tudi v opisih življenja prve skupnosti (Apd 2,46–47; 1 Pt 2,11–12). Podoba luči tako ne govori o nekem antropološko-sociološkem prizadevanju ali boju za pravičnost, temveč odseva in udejanja prvine nebeškega kraljestva.

Jezus, ki sebe predstavi kot luč sveta (Jn 8,12), ne želi postaviti sveta na glavo, tudi če ga svet ne sprejema (Jn 1,11). Nasprotno, Jezus želi razodeti resnico dobrote Boga, ki skrbi za vsakega človeka in želi, da bi bil deležen bivanja v Njegovi nedostopni svetlobi (1 Tim 6,16). S podobo soli in luči v to poslanstvo Jezus povabi svoje učence. Kakor Jezusova luč spreminja temo greha in smrti, tako lahko življenje Jezusovih učencev dopušča, da ta luč nebeškega kraljestva preseva v njihovem življenju, da bi tudi drugi prepoznali in sprejeli dobroto nebeškega Očeta.

Asiška LUČ, JASNA! Ti vodi nas k Bogu, o, zvezda prekrasna!

s. M. Mira Senica, OSC

Duhovni, redovniški poklic je čudež, skrivnost! Kajti gre za nedoumljivo zaroko človeške duše z Bogom! Veličine te Božje milosti ne bomo nikoli popolnoma dojeli ne jaz ne kdorkoli drug! Le neskončna večnost se mi zdi komaj dovolj dolga, da bom – tudi to po Njegovi milosti in usmiljenju – mojemu Božjemu Zaročencu lahko izpovedala, kako zelo sem Mu hvaležna zanj ... Skupaj z mojo sestro, s. Regino, ki jo je Jezus poklical že pred mano ...

Naša delavsko-kmečka družina je bila globoko verna. Mamina mladostna želja, da bi postala redovnica, se po očitni Božji volji ni uresničila, ji je pa ljubi Bog naklonil dobrega moža in skrbnega očeta njunih sedmih otrok, od katerih sva prvi dve hčerki postali nuni v redu sv. Klare, drugi pa imajo lepe krščanske družine in vsi skupaj sedemindvajset krepkih, zdravih otrok. Kako zares je Bog vzel mamino posvetitev otrok Njemu in Božji Materi, kajti takoj po rojstvu je vsakega najprej pokrižala in ga zavestno posvetila Njima.

Moja sestra je začela kazati znake duhovnega poklica že v najnežnejših letih, ko smo doma ob večerih dokaj pogosto molili rožni venec, k čemur nas je spodbujala tudi stara mama, očetova mama. Tudi sicer je bila naša Rozika staršem v vsestransko pomoč, zlasti kot stroga vzgojiteljica mlajšim sestram in bratoma. Govorila je tudi, da bo šla v misijone ... Kljub vsemu pa smo bili vsi presenečeni, ko je z duhovnih vaj pri frančiškanih v Nazarjah prišla trdno odločena, da hoče iti v samostan k sestram klarisam. Kaj se je vendar zgodilo? Spoznala je sestre klarise in duhovnost sv. Frančiška ter sv. Klare jo je popolnoma prevzela ... Med vsemi domačimi sem bila najbolj proti. Bila sem jezna, kajti kot najstnica sem se želela poročiti in imeti čim več otrok, hkrati pa narediti kar najbolj sijajno učiteljsko kariero. Nekaj podobnega se mi je seveda zdelo najbolj primerno tudi zanj. Starši ji niso branili, le mama je jokala, da je »to prišlo prehitro (Rozika je bila stara komaj sedemnajst let!). Pa prav zdaj,

ko nam je najbolj lepo!« Ker nobeno moje prepričevanje, niti ples, ki sem ga organizirala, da bi jo vsaj kakšen fant 'zmešal', ni pomagalo, da bi si premislila, smo se pač sprijaznili in sprejeli njeno odločitev.

V samostanu je goreče molila zame, da bi me »srečala pamet«. Po enem letu sem odslovila svojega fanta in prekinila študij na pedagoški fakulteti ... Nekega poznege popoldneva, ko sem bila sama v študentski sobi, sem namreč v srcu čisto jasno zaslišala Jezusov glas: »Pojdi v Nazarje h klarisam! In to takoj!« Naslednji dan sem se vzpenjala na nazarski hrib. Šla sem vprašat sestre klarise, ali sprejmejo tudi mene. Čez tri tedne pa sem že srečna prestopila prag klavzure ...

Zidarnovi – družina Senica ob odhodu prve hčerke v samostan.

Brez vsakega dvoma je obema sestro Jezus sam poslal na pot življenja prekrasno zvezdo, jasno asiško Luč. Sestri Regini že sije v večnosti, kajti pred dvanajstimi leti je komaj dvainštiridesetletna dokončala svojo kratko zemeljsko pot. Ne čudim se več, s kakšno lahkoto in hitro, brez vsakega pomisleka in bojazni sem mogla na Klarino pot stopiti tudi jaz, saj je ta pot Božja, ne človeška! Ožarjena je z Božjo Lučjo, ne snovno! Bolj ko jo spoznavam, bolj sije in žari, greje in pomirja, navdihuje in osrečuje. Bolj ko o njej premišljujem, večja prostranstva in globine se mi odkrivajo. Bolj ko jo občudujem, bolj sem osupnjena nad njeno lepoto, močjo in privlačnostjo!

Želim si, da bi ta Klarina Luč, ki ni zemeljska, temveč Božja – ki je Jezus Kristus – z novo močjo razsvetlila ves svet ter prenovila in osvojila vsako dušo, vsako srce, vsako bitje.

Želim si, da se rodi v meni

Pogovarjala sta se p. Tine Gašparič in Milanka Petrovič.

Družina Govedič živi v župniji svete Eme pri Podčetrtku; sestavlja jo šest družinskih članov: oče Peter, mama Marjana, hčerke Klara, Rebeka, Ema in sin Pavel. Mama Marjana je zaposlena na upravni enoti, po poklicu je diplomirana upravna organizatorka. Mož Peter je zaposlen v podjetju Emo kot CNC operater, po izobrazbi je strojni tehnik. Hči Klara je stara 23 let in zaključuje študij športne vzgoje na Fakulteti za šport v Ljubljani. Rebeka je stara 21 let in obiskuje tretji letnik predšolske vzgoje na Pedagoški fakulteti v Mariboru. Ema je stara 19 let in je v prvem letniku krajske arhitekture na Biotehniški fakulteti v Ljubljani. Pavel je star 15 let in se izobražuje za tehnika mehatronike v Šolskem centru Celje, na Srednji šoli za strojništvo, mehatroniko in medije. Letos so štirje člani družine (mama Marjana, Klara, Ema in Pavel) poromali v Assisi z brati minoriti.

Kako to, da ste se odločili za družinsko romanje v Assisi?

Mama: »Krivi« so patri minoriti, ki so Pavlu in Klari podarili romanje. Prej pa smo že leta in leta sanjali, da bomo enkrat šli v Assisi kot družina. Tega »enkrat« nikoli ni bilo, zdaj pa je bila idealna priložnost in smo se v hipu odločili, da gremo. Mislili smo, da bomo šli vsi, vendar mož

Peter ni mogel zaradi zdravstvenih težav, Rebeka pa je imela druge obveznosti. Štirje pa smo šli. Jaz sem že bila v Assisiju, otroci pa so bili letos prvič.

Kakšna so bila vaša pričakovanja in ali ste jih dosegli?

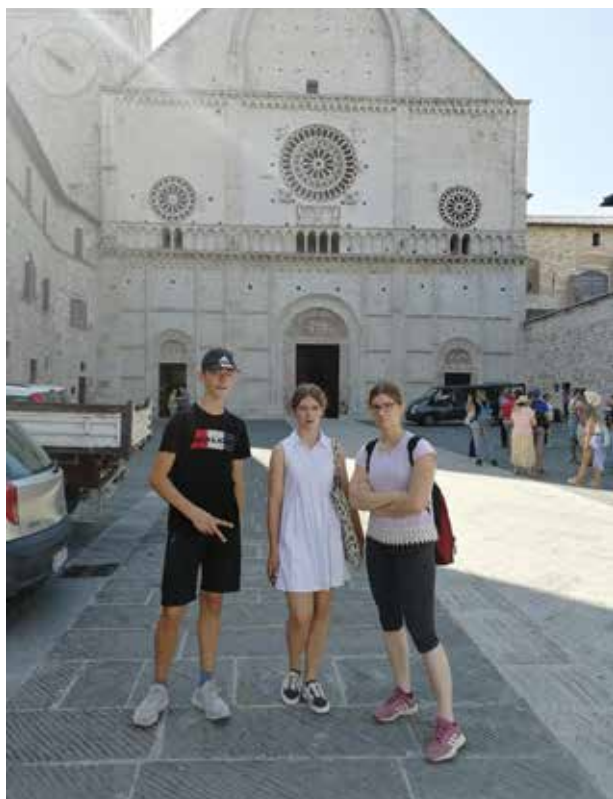
Klara: Pred dvema letoma, tik pred korono, sem se prijavila na romanje z mladimi, a je bilo odpovedano. Tokrat pa sem bila takoj za to in sem navdušila še druge. Nisem imela posebnih pričakovanj, samo prepustila sem se in mi je bilo zelo všeč. Večkrat sem že kampirala in mi to ni bilo tuje.

Mama: V Assisiju sem bila pred 30 leti in sem si vedno želela vrnitve. Zame je Frančišek najljubši svetnik. Preseñena sem bila, da se Assisi skoraj ni spremenil, pa tudi asiški duh je še vedno prisoten, živi dalje. Ko prideš tja kot romar in se odpreš, ne more biti drugače.

Peter: V Assisiju sem bil pred dvajsetimi leti kot voznik in se mi je zdelo čudovito. Tokrat pa ne bi zmozel take dolge poti zaradi operacije na križu.

Kateri kraj v Assisiju se vas je najbolj dotaknil?

Klara: Meni je bila zelo všeč cerkev sv. Klare, saj sem si vedno želela obiskati cerkev svoje zavetnice. Sicer pa se

Pavel in Klara, se vidva kaj pohvalita med prijatelji, da sta bila na romanju? Koga bi povabila na tako romanje?

Klara: Odvisno od družbe. Pogovarjala sem se s prijatelji in smo ugotovili, da smo bili trije hkrati v Assisiju, ne da bi vedeli drug za drugega. Za romanje bi povedala komu, ki se išče, ki ne ve, kaj bi s svojim življenjem. Rekla bi mu, naj gre tja, da bo doživel samoto in se bo čutil sprejetega.

Pavel: Tako romanje bi priporočal sošolcem, ki še niso bili po svetu, da bi spoznali Italijo in Assisi, pa tudi tistim, ki ne poznajo krščanstva, da bi ga spoznali, kako zanimivo je.

mi zdi ves Assisi pravljичno lepo mesto, kamorkoli greš, je lepo. Ne morem izbrati najljubšega prostora.

Mama: Tudi meni je bilo povsod lepo, višek pa je bil na La Verni. Lahko sem si predstavljala Frančiška, kako je med tistimi skalami našel svoj mir, ko se je umikal v samoto. Ne morem pozabiti tudi bazilike sv. Frančiška. Tako je lepa, da bi človek potreboval cel dan, če bi hotel vsaj malo videti vso njeno lepoto. Ema je najbolj občudovala arhitekturo Assisija, včasih si je vzela čas in šla kam sama s skicirko in kaj narisala. Pavel pa je našel prijatelje in so šli skupaj naokoli. Tudi vzpon na goro Subasio je bil lep.

Se vam je pred romanjem kdo priporočil v molitev ali ste se morda sami spomnili na koga in posebej molili zanj?

Mama: Velikokrat sem se spomnila na moža Petra, ki ga je čakala operacija križa, in molila, da bi se dobro iztekla. Spomnila sem se tudi mojih sodelavk, saj je bilo videti popolnoma nemogoče, da bi dobila dopust. Sama pa sem se, preden sem šla direktorico prositi za dopust, »zmenila« z višjimi silami. Rekla sem: »Glej, Jezus, zdaj grem k šefici, pomagaj mi, res si želim poromati k sv. Frančišku.« In je uspelo, hvala Bogu! Tiste, ki so delale potem namesto mene, so me prosile, naj se v Assisiju spomnim tudi nanje.

To je kot gorčično zrno vere, ki ga mogoče človek sam niti ne opazi, morda se kdo priporoči v molitev kar tako, mimogrede. Vendar to nikoli ni hec, iz tega lahko zraste nekaj lepega. Kristjan mora te reči vzeti zelo resno. Kaj pa vam pomeni zavest, da nekdo moli za vas?

Oče: Ko sem šel na operacijo, mi je mnogo ljudi reklo, da molijo za mene, prosijo, da bi šlo po sreči. Počutil sem se bolj varnega; če nekdo moli zate, greš lažje skozi preizkušnje.

Klara: Ko sem imela hujšo poškodbo, bila sem v bolnišnici, so mnogi molili zame in to mi je bilo v oporo, dajalo mi je upanje.

Boš ali bi?

Pavel: Sem jim že rekel, pa jim bom še.

Zakaj Assisi in kamp, zakaj z brati minoriti?

Mama: Z brati minoriti zato, ker imam z njimi zelo dobro izkušnjo, tudi duhovno so zelo globoki. Mnogim ljudem sem že povedala za romanje. Kadar kaj globoko doživim, ne morem biti tiho, pa mi je vseeno, ali je človek veren ali ne, tako da me imajo nekateri verjetno že »poln kufer«. Tistim, ki nič ne vedo o Frančišku, najprej povem zgodbo o Frančišku, ki je vedno aktualen. Tudi v zakonski skupini bom predstavila naše romanje. Ko sem imela predstavitev v cerkvi, je prišla k meni neka žena in me prosila, naj ji povem, kadar bo ponovno kaj takega. Ko enkrat okusiš Boga, ga ne moreš več izpustiti, nikoli! Tudi če imaš občutek, da te ne sliši, ga ne moreš zapustiti!

Ste v Assisiju navezali kake nove stike, ste se morda že srečali po romanju?

Klara in mama: Pavel je navezal stike s fanti, midve z Emo pa sva bili bolj skupaj, ker so bili drugi toliko mlajši ali toliko starejši.

V času po romanju smo bili na Ptujski Gori, kjer je bilo srečanje v duhu Assisija. Bili smo zelo veseli, ko smo srečali babico Marijo z Jesenic, ki je bila letos v Assisiju s štirimi vnuki.

V tem času je bilo tudi srečanje romarjev, o čemer lahko preberete v prispevku na str. 25.

Največji pečat mestu Assisi je dal Frančišek Asiški. Za njega lahko rečemo, da je ponos mesta. Rodil se je kot sin bogatega trgovca, želel je postati vitez, zato se je udeležil vojne med mesti. Na poti je imel skrivnostne sanje, ki so ga spodbudile k temu, da je začel pomagati revnim. Ste tudi vi kot družina imeli kakšno izkušnjo z revščino? Poznate koga, ki živi v revščini, pomanjkanju? Kako ravnate, ko vidite revnega, kaj pomeni za vas beseda revščina?

Oče: Vprašanje je, kako je nekdo reven, materialno ali duhovno. Revnim sorodnikom smo večkrat odnesli kake darove, hrano in podobno. To da človeku res nek blagodejen občutek. Mnogokrat pa človek potrebuje nekoga ob sebi, da lažje preživi čas samote. Če obiščeš nekoga, ki je osamljen, vidiš, da je osamljenost, zapuščenost lahko večja težava kot materialna revščina. V tem nam je Frančišek zgled, ko se je napotil od domačega obilja h gobavcem.

Mama Marjana in oče Peter, vidva sta vključena tudi v zakonsko skupino, kar pove, da vama zakonsko in družinsko življenje veliko pomenita. Nam lahko zaupata svojo zakonsko zgodbo?

Mama: Poznava se že iz šolskih let. Vedno, ko sem sanjala, kakšnega fanta bi imela, sem videla njega, njegov lik. Pogosteje sva se začela družiti pri mladinskem verouku, igrali smo igre.

Oče vskoči: In vedno je v igrah nastopala kot moja žena ☺

Mama: Ko je šel Peter v vojsko, sva si začela pisati, skoraj vsak dan. Po slabem letu sem prekinila zvezo, ker se nisem čutila dovolj zrelo. Tako je minilo nekaj let. Potem sva spet prišla skupaj in po sedmih letih, odkar sva se spoznala, sva se poročila. Po poroki sva čutila, da bi se morala nekam vključiti, da bi najin zakon prav zaživel. Ker so prihajali otroci, nekako ni bilo časa za to. Leta 2018 je bil v Olimju misijon in je bilo govora tudi o zakonski skupini. Vprašala sem p. Ernesta, ali je v Olimju zakonska skupina, on je to takoj slišal in nama ob naslednjem obisku prinesel denar za udeležbo na seminarju za zakonce. Udeležila sva se ga s še nekaj drugimi pari. Na ta način je bila ustanovljena zakonska skupina, v kateri se redno zbiramo štirje pari in nama veliko pomeni. Naprošena sva bila tudi, da sva voditeljski par v skupini Bistrica ob Sotli.

Frančišek in Klara sta začutila klic, naj hodita za Gospodom. Ali je mogoče kdo izmed vas čutil kak klic? Vidva sta se že mlada poročila, torej sta čutila klic v zakonsko življenje. Je kdo izmed vas morda čutil kak klic?

Mama: Sama sam bila veliko pri klarisah in sem razmišljala, da bi šla k njim. Odločitev za poroko zame ni bila enostavna. Potem pa me je nekaj zmotilo. (Oče vpade z medklicem: Jaz! – Smeh.) Ne, nekaj drugega je bilo, očitno mi ta pot ni bila namenjena. Ko sem šla na fakulteto, sem gledala samo za nunami; sošolke so gledale za fanti, jaz pa za nunami. Če sem videla redovnico, sem šla kar za njo. Nekaj me je pritegnilo na njih. Čutila sem, da so one v stiku z nečim, kar sem sama iskala.

Kaj pa vi, Peter?

Oče: Ko sem videl njo, sem rekel: »Edino ona bo moja žena.« Če pa ne bi bila, bi morda tudi razmišljal o čem takem, o duhovnem poklicu.

Bog kliče takrat, ko je človek dovolj zrel in pripravljen, da odgovori. Kako bi vidva gledala

na to, če bi se kdo od vajinih otrok odločil za vstop v samostan?

Oče in mama: Težko je reči, kaj bi bilo, če bi bilo. Najverjetneje bi rekla, naj si vzame čas in preveri, ali je to prava pot. Gotovo pa ne bi branila. Do sedaj so se vsi sami odločali za študij.

Na katerih področjih kot družina še delujete?

Klara: Otroci smo animatorji pri oratoriju, sama sem bila tri leta voditeljica oratorija. Letos sem začela učiti še verouk. Rebeka in Pavel igrata kitaro in pomagata pri petju. Imamo bolj oratorijski verouk, se tudi igramo in kaj ustvarjamo. Pavel je do birme ministriral.

Oče: Midva sva bralca beril in Svetega pisma na svetopi-semsemskem maratonu.

Kako vidite sinodo v Cerkvi, čutite kakšne premike v svoji župniji?

Oče in mama: V župniji nimamo stalnega duhovnika, maše imamo samo ob četrtek in nedeljah. Prejšnji župnik je obnemogel, zdaj prihajajo bratje minoriti iz Olimja. Za našo župnijo je velik izziv, da bi pridobili mlade in otroke. S Klaro sva se pogovarjali o možnosti, da bi v župniji izvedli oratorijske dneve in s tem poskušali animirati tiste, ki hodijo k verouku. Čeprav je težko, da nimamo stalnega duhovnika, pa to v ljudeh prebuja nove ideje. Začelo se je s tem, da prinesemo po maši pecivo in se še družimo. Tudi na ta način nastaja občestvo, živimo občestvo. Prej smo bili nejevoljni, ker je zdaj maša ob osmih (prej je bila kasneje), zdaj pa vidimo, da je to dobro, saj se lahko še družimo. Tudi kaj zapojemo in se o čem pogovorimo.

Peter: Tudi za moške je poskrbljeno, prinese se pijača in se razvijejo bolj moške teme.

Lahko rečemo, da živimo v času debelih krav, blagostanja, ko večina ne misli veliko na Boga. Živimo v obdobju lagodja, vse nam je samoumevno, blaginje ne čutimo kot blagoslov. Kaj to prinaša?

Mama in oče: Živimo v praznini duha, ne vidimo blagoslova v dobrinah, ki jih imamo. Najpomembnejša dediščina, ki jo lahko damo starši otrokom, je, da bi bili zadovoljni z malim, vera je edino, kar ostane. Mladim je treba dati vodila za življenje: dobroto, milost, pamet, vzor, to je edino, kar ne sprhni in ne zarjavi. Dati bi jim želela občutek, da niso sami, da je nad njimi Bog, ki jih varuje. Da ne bi tega samo vedeli, ampak tudi začutili. V Assisiju smo doživeli skupnost, kjer smo bili vsi istega duha, čutili smo se sprejete. Če otrok ne doživi občutka sprejetosti, lahko hitro zaide na kriva pota. V okolju, kjer pa to doživi, je varnejši. Ostanimo povezani v molitvi.

Kako vidite svoje poslanstvo v župniji, posebej v tem času sinode? Kako vas je k temu spodbudilo romanje k sv. Frančišku, ki je odkril svoje poslanstvo?

Oče: Svoje poslanstvo vidim v tem, da me imajo sosedje skoraj za hišnika. K mnogim grem kaj popraviti, pa ne samo to, usedem se z njimi, se pogovorim, posebej s starejšimi. Tako otroci vidijo, da pomagam tudi drugim, da ne delam za dobiček, ampak nas to še bolj bogati, saj dobiš stoterno vrnjeno na drug način.

Klara: Ko sem kot otrok razmišljala, kaj bom delala, ko bom starejša, sem že takrat razmišljala o tem, da bi bila doma s svojo družino in bi še drugi otroci iz vasi hodili k meni, da bi imeli kake dejavnosti, delavnice ipd. To se do sedaj še ni spremenilo.

Ste glasbena družina. Radi pojdete? Vam kakšna pesem veliko pomeni, je nekako vaša himna?

Mama in Klara: Zdaj redkeje pojemo skupaj, ker otrok ni doma. Prej pa smo velikokrat sedli skupaj, prižgali

svečko in prepevali. Najrajši imamo Frančiškovo Res je prijetno, to je naša himna. Kadar se dobimo, jo vedno zapojemo.

Zdaj smo že v adventu. Tudi Frančišek je zelo slavil praznik Jezusovega rojstva. Kako pa se vi pripravljate na božič, kakšen je pri vas adventni čas? Vas je Frančišek nagovoril z obhajanjem Jezusovega rojstva? Kakšen je pri vas sveti večer?

Oče: V adventu je življenje malo bolj umirjeno, jaslice postavljamo na sveti večer, zadnja leta jih postavijo otroci sami. Tudi božično drevesce in hišo krasimo šele takrat, nič prej. Poskušamo ustvariti čim bolj prijetno vzdušje.

Klara: Ko smo bili otroci še mlajši, smo se vsak večer zbrali ob adventnem venčku, prižgali svečke, prebrali kako zgodbico, povedali smo si doživetja čez dan, zapeli smo, vsak je povedal svoje prošnje. Bilo je zelo lepo!

Mama: Na sveti večer blagoslovimo hišo, ob tem pojemo in molimo. Igramo se kako družabno igro. Poskrbimo, da vse, kar je potrebno, postorimo že dopoldne, da se zvečer umirimo in podoživimo praznik. Na božični dan smo doma, ne hodimo po obiskih. Pred letom ali dvema smo za Miklavža pripravili darilca in smo jih odnesli po vasi ljudem, ki so osamljeni. Kako so bili veseli.

Letos nas je na romanju v Assisi nagovoril Frančišek, ko smo obiskali Greccio in izvedeli, da on dejansko ni želel postaviti živih jaslic, ampak je obudil vzdušje svete noči, Božjega učlovečenja. Na ta način je bil zelo pred časom. To je bilo zame res novo spoznanje, da on ni bil prvi, ki je postavil jaslice, ampak je hotel podoživeti dogajanje ob jaslicah, predvsem z obhajanjem svete evharistije. Sama najbolj globoko doživim božično skrivnost, če lahko v popolnem miru sedim ob jaslicah in podoživljam skrivnost Božjega učlovečenja. Želim si, da se rodi v meni.

Draga družina Govedič, ste kot luč, ki sveti v naš čas. Želimo vam, da bi ohranjali ta preprosti živni stik z duhom Assisija, s Frančiškovo ljubeznijo do Cerkev in vsega Božjega. Ogreli in razsvetlili ste tudi naša srca. Hvala vam!

Svoj mir vam dajem

Fani Pečar

Sestram in bratom, ki deležimo na Frančiškovi karizmi, so 27. v mesecu posebej blizu, saj nas spomnijo na gibanje Duh Assisija, katerega glavni namen je molitev za mir. Gre za spomin na 27. oktober 1986, ko je papež Janez Pavel II. v Assisiju zbral predstavnike različnih svetovnih verstev, da bi molili za mir. Komisija za duhovnost pri Frančiškovski konferenci pa vsako leto v oktobru okrog tega spominskega dneva pripravi srečanje v tem duhu, na katerem osvetlimo kakšnega od vidikov miru, se med seboj družimo in spoznavamo ter seveda molimo za mir.

Letošnje srečanje je potekalo na Ptujski Gori, kjer so nas gostili bratje minoriti. Osrednja nit letošnjega srečanja je bila misel Svoj mir vam dajem. Po molitvi rožnega venca je sledila sveta maša, pri kateri je somaševanje vodil br. Janez Papa OFM. V stilu uvodnega pozdrava, ki ga je nam, Frančiškovim, in ostalim romarjem pri Mariji Zavetnici s plaščem izrekel p. Emil, bi lahko rekli: »Ni bil papež, je bil pa Papa.« V svoji pridigi nam je spregovoril o miru, za katerega si lahko in si moramo prizadevati, da bi lahko na koncu sestavili veliki mozaik, katerega delček je vsak od nas. »Mir obstaja. Ga želimo živeti?« je sklenil svoje razmišljanje. Doživeto sveto mašo, h kateri je veliko prispevalo tudi vzdušje v baziliki, ki se je kopala v barvah zaradi barvnih oken in igre sonca, so polepšale tudi šolske sestre, ki so vodile petje, ter sodelovanje sester in bratov s prošnjami in uvodi.

Po sveti maši je bil čas za malico, potem pa smo v cerkvi prisluhnili pričevanju s. Martine Štemberger (ŠSSFCK), br. Jožeta Kozela (OFS) in Matjaža Muršiča (vojaškega kaplana v Slovenski vojski). Vsak po svoje je spregovoril o sebi ter o tem, kako doživlja mir. Njihove izkušnje je moderirala s. Dorica Emeršič (OFS). Tako je s. Martina delila svojo izkušnjo, kako najti mir tudi v dogodkih, ki so boleči in žalostni ter jih je težko sprejeti. Zanimivo

pa je bilo tudi slišati, kako se za mir trudi nekdo, ki je del vojske. Tako br. Jože kot Matjaž sta med čudeži, za katere sta hvaležna, omenila dejstvo, da jima do zdaj še ni bilo treba uporabiti katerekoli vojaške opreme, ki je namenjena uničevanju, razen na usposabljanjih za vajo. »Vojska, policija, gasilci, reševalci – to so službe, za katere smo veseli, če nimajo dela,« je bil citat, pod katerega bi se vsi podpisali.

Kosilo, ki je sledilo, je bilo iz popotne torbe, ampak tudi če kdo ne bi imel hrane v njej, je bilo dovolj peciva in pijače, da ne bi smel biti lačen. Ob vsem tem pa so presenečenje pripravili sestre in bratje OFS Videm pri Ptuj, ki so poskrbeli za peko kostanjev.

Ker na Ptujski Gori že več let poteka tudi Marijafest, smo ga po predstavitvi bazilike Marije s plaščem izpeljali tudi Frančiškovi. Kar šest skupin/redov je sodelovalo vsaj z eno pesmijo v čast Mariji (sestre klarise pa so bile z nami povezane s pismom). Pesmi, ki so lepo zazvene v cerkvi, so samo še dodale piko na i krasnemu dnevu, ki smo ga smeli preživeti na Gori. Ob koncu so sledile še Marijine litanije, sklepni blagoslov in zadnji kostanji ter veselo in sproščeno vzdušje, v katerem smo odhajali od Marije.

BREZMADEŽNA

Češčenje Marije med Franciškoviimi brati minoriti

Marija zavzema pomembno mesto v Franciškovi molitvi in je tesno povezana z osrednjimi temami zgodovine odrešenja. Prav zato mu je bila najljubša cerkva Marije Angelske ali Porcijunkula v bližini Assisija. Bila mu je celo tako ljuba, da je svojim bratom naročil, naj nikoli ne zapustijo tega kraja. Za to cerkvo si je izprosil tudi porcijunkulski odpustek. Iz zapisov lahko izvemo, da je imel Francišek leta 1216 med molitvijo v Porcijunkuli videnje Jezusa in Marije, ki sta bila obdana z množico angelov. Ponujeno mu je bilo, da si sme izprostiti milost. Zaželel si je popolno odpuščanje vseh grehov za obiskovalce te cerkve, ki se resnično kesajo in se jih spovedo. Jezus, kakor da bi omahoval. Tu je posegla vmes Marija in dodala svojo priprošnjo. Dokončni odgovor je bil pozitiven, a pod pogojem, da se zadeva uredi še pri papežu. Takoj naslednji dan je Francišek izkoristil priložnost, saj je bil novoizvoljeni papež Honorij III. ravno v Perugii, zato se je tja odpravil z bratom Masejem. Papežu je razložil

videnje in zahtevo: odpustek brez miloščine in težavnega romanja ali sodelovanja v križarskih vojnah. Papeža je prepričal, a papež je omejil odpustek na en dan v letu. Francišek je 2. avgusta razglasil odpustek v navzočnosti več škofov in množice ljudstva.

Sv. Francišek je Marijo izbral za zaščitnico reda manjših bratov in tako je vse do danes. Mnogi bratje so se posebej odlikovali v češčenju Brezmadežne. Med njimi je bil tudi brat Janez Duns Scot ali Marijanski učitelj, kakor so ga imenovali. Bil je prvi, ki je goreče zagovarjal versko resnico brezmadežnega Marijinega spočetja. Izoblikoval je naslednje trditve: Marija je potrebovala odrešenje kot vsi drugi ljudje, vendar samo po dogodku Jezusovega križanja bi to bilo že vnaprej nemogoče, če ne bi bila že v začetku obvarovana izvirnega greha. To Scotovo trditev je 8. decembra 1854 potrdil papež Pij IX., s čimer je dokončno razglasil versko dogmo o Marijinem brezmadežnem spočetju.

V tem smislu lahko razumemo zapis, ki pravi, da so Marijo Brezmadežno že leta 1439 zelo slovesno častili v minoritski cerkvi v Ljubljani.

Eden največjih častilcev Brezmadežne je bil gotovo sv. Maksimilijan Kolbe. Preko nje in z njo je hotel ves svet pridobiti za Kristusa in mu ga posvetiti. Začelo se je že med študijem v Rimu leta 1914. Svet je zajela vojna in brat Maksimilijan je spoznal, da je treba izdelati dober strateški načrt, kajti rešiti je treba vse prodane duše. Premišljeval je in molil. Marijanski duh kolegija, frančiškova tradicija in temeljito bogoslovno znanje so oblikovali in izpopolnili po naravi silno in skrivno privlačnost njegove duše. Nenehno je ponavljal: »Brezmadežna je najkrajša pot do Kristusa. Je orožje, s katerim se osvaja za Kristusa, je sredstvo, da se dušam daje Kristus.« Dejal je, da se je o Brezmadežni več naučil pri molitvi kakor z branjem, več kleče kakor pa z listanjem po knjigah.

Skupaj s sedmimi brati je 17. oktobra 1917 ustanovil zvezo – Vojsko Brezmadežne (M. I.). Kaj je bil povod? Čutil je krizo propadanja reda, zato je dejal: »Obnoviti se ali propasti!«

Prav tako pa se je srečal s prostozidarstvom, svobodomiselnim gibanjem, ki se je bojevalo zoper krščanskega Boga in zoper Cerkev. Vitezi Brezmadežne morajo biti junaki, in če je treba, mučenci pokorščine. V tej točki je bil oče Maksimilijan neizprosilen. Kdor ne uboga, ne zasluži, da bi bil v službi nje, katere največja odlika je v tem, da je vedno »dekla Gospodova«. Zanj je dejal, da

je »najkrajša pot do Boga«. Tesno je povezana z Bogom, je milosti polna, dela to, kar hoče Bog, in je »njegovo orodje«. Maksimilijan želi, da se vsi posvetimo njej in postanemo orodje v njenih rokah pri evangelizaciji sveta. Mnogi so mu očitali, da zamenjuje Kristusa za Marijo. Njim je odgovarjal: »Ljubezni do Marije vam nihče ne zapoveduje! Marija je Jezusova mati. Samo sužnji in služabniki si postavljajo vprašanja o tem, kaj je treba storiti. Kakšna bi bila ljubezen, ki bi storila samo to, kar mora? Ni nas treba biti strah, da bomo Brezmadežno preveč ljubili, ker je nikoli ne bomo ljubili tako močno kot Jezus. Vsa naša svetost je v posnemanju Jezusa. Kdor se približa Njej, se približa Bogu; po krajši, bolj gotovi in lažji poti. Mar ni tako? Pa vendar klic bolnika po bolniški sestri ne nadomesti potrebe po zdravniku. Nasprotno, sestra napravi prav to, česar bolnik sam ni več sposoben. Namesto njega stopi po zdravnika. Marija je utelešenje najpopolnejšega odgovora ljubezni na Božjo ljubezen. Marija je služabnica, dekla Boga. Ljubite jo!«

Tudi v Sloveniji obstajajo vitezi Brezmadežne (Vojska Brezmadežne). Več lahko izveste na naslovu:

P. Milan Kos
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj
Tel.: 0590 73 101
E-naslov: milan.kos@rkc.si

Angel Brezmadežne

Brezmadežna Marija,
mati in kraljica,
bogorodica,
naša srednica,
naša besednica,
ima posebnega angela
Gabriela – nadangela,
od Boga poslanega.
Brez najave jo
nenadoma
obišče in nagovori:
Ne boj se, Marija,
spočela boš in rodila
Sina,
ki bo Emanuel – Bog z
nami.
V betlehemske
hlevčku

se je to zgodilo,
ko luč
pregnala je temino,
Marija pa ohranila je
nepretrgano Božjo
bližino.
Po njej smo te bližine
deležni še mi,
saj angel Gabriel,
poln Božje moči,
tudi slehernega med
nami
hrabri:
Ne boj se,
ne boj se Boga
in mu svoja vrata odpri.
p. Janez Šamperl

Marija Kraljica Haloz

Na rožnovensko nedeljo, 2. oktobra 2022, se je zgodilo v osrčju Haloz, v Veliki Varnici 113, nekaj lepega. Vsak kotiček ob cesti in v vinogradih je bil natlačen z avtomobili. Lepa jesenska nedelja je privabila množico domačinov in drugih od vseh strani. Imeli smo sv. mašo, ki jo je vodil p. Tarzicij Kolenko, navzoča sta bila dekana ptujske in završke dekanije, poleg njiju pa še provincial minoritske province p. Milan Kos in drugi duhovniki. Pred mašo je bil slovesni blagoslov nove kapelice Marije Kraljice Haloz.

Odkar je v Halozah utihnila pesem rezačev, kopačev in beračev, so Haloze izgubile svojo dušo. Črički tudi ne pojejo v grmovju in robidovju. Haloze čakajo, da jim nekdo vrne lepoto vinske dežele. Čakajo pridne, delavne roke, ki bodo vinsko trto negovale iz ljubezni, ne samo zaradi dobička.

Zakonca Friderik in Julčka Bračič dajeta Halozam kapelico, posvečeno Mariji, ki smo jo imenovali Marija Kraljica Haloz. Zanimiva je izpoved gospodarja in investitorja Friderika: »Notranja želja me je gnala, da bi na tem prostoru naredili nekaj za dušo, za notranji mir in za ljudi, da si vzamejo čas za molitev, da v miru v tej lepi naravi najdejo odgovore na svoja življenjska vprašanja. Mati

Marija mi je dala navdih in odločnost, da smo z odličnimi mojstri naredili to lepo kapelico.«

V krogu okrog kapele so nameščeni neobdelani kamni, na katere lahko popotnik sede in premišljuje, kako trdo je včasih življenje in kako blagodejno je, ko se zazreš v zemeljsko oblo, sredi katere je Marija Kraljica Haloz.

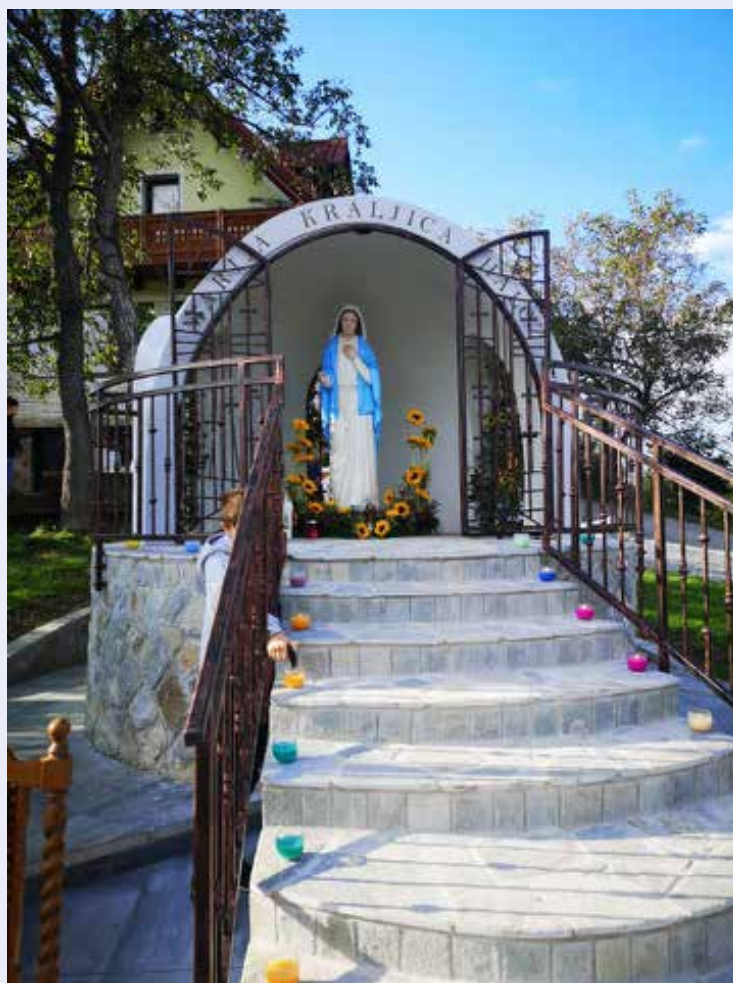
Mislim, spoznavam in vedno bolj sem prepričan, da današnji človek zastonj priča miru in sreče nekje od zunaj. Mir najdeš, če ga doživiš v sebi. Zdi se mi, da je človek vedno bolj podoben smetnjaku, ki ga polnijo pametni telefoni, Facebook in razni profili in seveda mediji. Tako človek svoje podobe ne pozna več. Končno spozna ali pa ne spozna, da to ni več on.

Odgovor na to je samo ta, da smo ustvarjeni po božji podobi. Do te božje podobnosti pa pridemo samo, če izklopimo vse, kar ni podobno Bogu, kar nas trga od nje. To je tisto, na kar je Jezus mislil, ko je rekel: »Odrinite na globoko.«

V tišini pri Kraljici Haloz se lahko zberem in si nabere moči za naprej.

Romarji, častilci nebeške Matere, vabljeni, da si v tišini Haloz napolnite dušo s prisotnostjo Brezmadežne nebeške Matere, žene mnogih imen. Zdaj je dobila še eno: Kraljica Haloz.

p. Tarzicij Kolenko

Pripravlja: Doroteja Emeršič

LITANIJE SVETE LUCIJE

Gospod, usmili se.
 Kristus, usmili se.
 Gospod, usmili se.
 Bog Oče nebeški, usmili se nas.
 Bog Sin, Odrešenik sveta, usmili se nas.
 Bog Sveti Duh, usmili se nas.
 Sveta Trojica, en sam Bog, usmili se nas.

Sveta Marija, prosi za nas!
 Sveti Jožef
 Sveta Lucija

Sveta Lucija, čista devica
 Sveta Lucija, mučenka
 Sveta Lucija, devica, ki si hodila za Kristusom

Sveta Lucija, popolnoma predana Kristusu
 Sveta Lucija, ljubljena ubogih
 Sveta Lucija, priprošnjica za oči

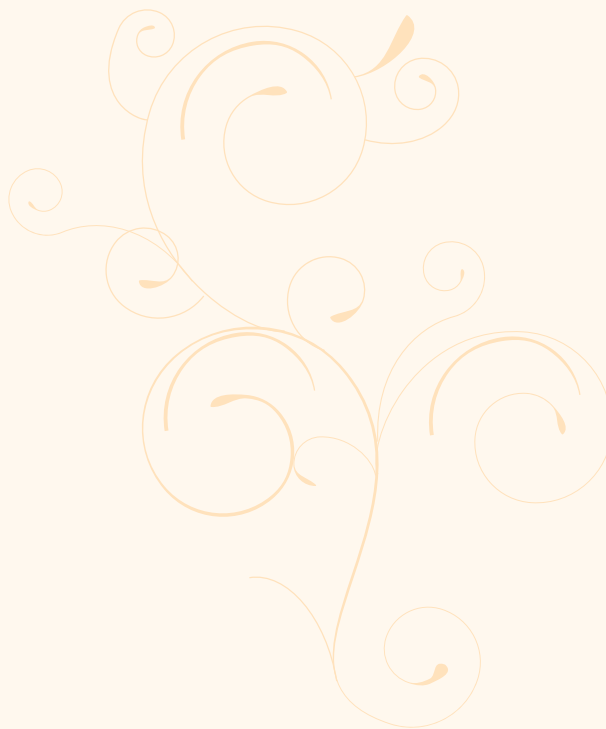
Sveta Lucija, hitra pomočnica bolnikov
 Sveta Lucija, zgled trdne vere
 Sveta Lucija, mogočna priprošnjica
 Sveta Lucija, deležna čudežnih sanj
 Sveta Lucija, ki si se v videnju pogovarjala s sveto Agato
 Sveta Lucija, že v tem življenju izbrana za našo priprošnjico

Sveta Lucija, ki si hrepenela po popolnem uboštvu
 Sveta Lucija, zgled kristjanov
 Sveta Lucija, ki si se znala upreti sovražnikom

Sveta Lucija, ki si imela dar preroštva
 Sveta Lucija, ki si si pridobila angelsko spoznanje Boga
 Sveta Lucija, ki goriš v angelski ljubezni do Boga

Sveta Lucija, modrejša od modrecev
 Sveta Lucija, ki si imela Kristusovo misel
 Sveta Lucija, čista, ker si vzljubila Kristusa

Sveta Lucija, nedotaknjena od sovražnega ognja
 Sveta Lucija, ki ti je meč odsekal glavo
 Sveta Lucija, katere telo je ostalo nestrohnjeno

Sveta Lucija, vsa sijoča v zmagi nad sovražniki
 Sveta Lucija, ki si na zemlji oprala svojo obleko
 v Jagnjetovi krvi
 Sveta Lucija, mučenka, ki te občudujejo angeli

Sveta Lucija, ki si dopolnila Kristusovo trpljenje
 Sveta Lucija, ki se veseliš s svetimi devicami
 v nebesih
 Sveta Lucija, svetla zvezda, ki zaradi svojih čudežev
 siješ na nebu Cerkve

Sveta Lucija, preganjalka hudobnih duhov
 Sveta Lucija, učiteljica vernih
 Sveta Lucija, luč v temi

Sveta Lucija, ohranjevalka večnih Božjih postav
 Sveta Lucija, žarek neizrekljive svetlobe
 Sveta Lucija, slava trpečih ljudstev

Sveta Lucija, prebivalka nebeškega kraljestva
 Sveta Lucija, oblečena v sijajno oblačilo nebeščanov
 Sveta Lucija, ki nam razjasnjuješ Božje resnice

Sveta Lucija, okras in opora mesta Sirakuze
 Sveta Lucija, po vsem svetu češčena
 Sveta Lucija, ki utrjuješ menihe v njihovi zvestobi

Sveta Lucija, ki daješ moč devicam
 Sveta Lucija, ki daješ pogum samskim
 Sveta Lucija, varuhinja tistih, ki nosijo tvoje ime

Sveta Lucija, ljubljenska Kristusova
 Sveta Lucija, cvet ponižnosti
 Sveta Lucija, deležna ljubezni mnogih duš

Sveta Lucija, neomadeževana
 Sveta Lucija, pred katero beži nevera
 Sveta Lucija, Božja ljubljenska

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta.
 Prizanesi nam, o Gospod.

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta.
 Usliši nas, o Gospod.
 Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta.
 Usmili se nas, o Gospod.

Prosi za nas, sveta Lucija,
 da postanemo vredni obljud Kristusovih.

Molimo.

Naš Bog in Odrešenik, usliši nas. Ko se veselimo godu svete device in mučenke Lucije, naj napredujemo v vdani pobožnosti. Pomagaj nam, da po zaslugi njenih molitev premagujemo čutnost, navezanost na zemeljske dobrine in se izognemo zankam hudobnih duhov. Razsvetli temine našega uma. Daj, da si pridobimo ne le zemeljsko, ampak najvišjo modrost. Nakloni nam vse, kar potrebujemo za odpuščanje grehov, kajti veliko premore njena molitev pred tvojim obličjem. Tebi slava, čast in zahvala zdaj in vedno in na vekov veke. Amen.

50. obletnica Slovenske minoritske province sv. Jožefa

p. Milan Kos

našim izgnancem med drugo svetovno vojno in njihovem delovanju v zagrebski nadškofiji. Pozabili pa nismo niti na delovanje minoritov med drugo svetovno vojno pri Sv. Mihaelu na Barju. En članek je posvečen 50-letnemu delovanju minoritov v Sloveniji (1972–2022). Vidnemu članu province (p. Martinu Vidoviču) je posvečen članek, v katerem so narezani njegovi spomini na težke povojne čase. Predvsem je pomemben njegov pogled na čas, ko je bil ubit p. Gaudencij Golob. Posebej so predstavljena področja poslanstva in dejavnosti

V minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptujju je 7. in 8. oktobra potekal mednarodni simpozij ob 50. obletnici Slovenske minoritske province sv. Jožefa.

Prvi dan so bili voditelji dr. p. Igor Salmič OFM Conv., dr. Ivan Armanda in dr. Roberto Regoli, drugi dan pa p. Ljudevit Maračič, ga. Dorica Emeršič in ga. Marija Hernja Masten. Simpozij je imel mednarodni značaj, saj so na njem sodelovali strokovnjaki iz Hrvaške, Italije in Slovenije. Sodelovalo je 14 avtorjev s 17 znanstvenimi članki.

V zborniku, ki je bil izdan ob tej priložnosti, je v prevodu predstavljen pomemben dokument iz zgodovine štajersko-koroške province, predstavljeno je tudi delovanje skupnega malega semenišča ali konvikta na Ptujju med obema vojnoma. Prav tako je en članek posvečen

bratov minoritov: pastoralno področje ter frančiškovski in marijanski apostolat. Primerno mesto so v tem zborniku dobili tudi naši misijonarji. Dva sta že pokojna, trije pa še misijonarijo: v Turčiji, Kazahstanu in na Danskem.

Ker našemu redu ni tuja nobena dejavnost, ki se je bratje ne bi lotili, imamo duhovnika v vojski in brate, ki delujejo v bolnišnicah. Predstavljeni so tudi naši samostani in vsaj delno njihove obnove. Upamo, da je v samostanskih kronikah popisano vse, kar se je na gradbenem in obnovitvenem področju dogajalo po samostanih, ker vsega tukaj ni bilo mogoče opisati. En članek je posvečen Viktorju Gojkoviču, ki je pomembno prispeval k obnovam ter nam zapustil lepo število portretov bratov minoritov. V posebnem članku so predstavljeni vsi naši pokojni bratje od leta 1922 do zadnjega brata, ki je umrl pred enim letom. Uvodne besede za zbornik so prispevali: nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikl DJ, generalni minister minoritskega reda p. Carlos A. Trovarelli, nadškof metropolit v Izmirju (Turčija) dr. p. Martin Kmetec OFM Conv. in prov. minister p. Milan Kos. Urednik zbornika je p. Marjan Vogrin.

V petek, 7. oktobra, je bila v okviru Viktorinovih večerov v refektoriju minoritskega samostana tudi akademija v čast 50. obletnice province.

Vezno besedilo je prebiral br. Robert Horvat in povabil k pozdravnim nagovorom: prov. ministra p. Milana Kosa, generalnega vikarja p. Jana Maciejowskega, prov. ministra hrvaške province p. Miljenka Hontića, mariborskega nadškofa msgr. Alojzija Cvikla DJ, urednika zbornika p. Marjana Vogrina ter županjo MO Ptuj. Med akademijo so z glasbenimi točkami sodelovali učenci Zasebne glasbene šole v samostanu sv. Petra in Pavla.

Predavanje z naslovom Pričevalnost Frančiškovega brata v današnjem času je imel p. Marjan Čuden, provincial frančiškanov.

Mariborski nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikl je pozdravil vse prisotne z naslednjimi besedami:

»Dragi člani minoritske province sv. Jožefa, dragi gostje in prijatelji, prisrčno vas pozdravljam!

Najprej iskrene čestitke ob zlatem jubileju. Mnogo lepega, dobrega, občudovanja vrednega se je zgodilo na tej prehojeni poti. Hvala vam za to pot, ki ste jo zaznamovali s svojim služenjem na vam lasten način, v duhu sv. Frančiška.

Upanje je, da bo iz teh razvejanih korenin še naprej raslo drevo, ki bo sposobno kljubovati vsem neprilikam sedanjega časa in dajati sad tudi v teh hitro se spreminjajočih se okoliščinah. Okolje se je v zadnjih letih zelo spremenilo. To iz dneva v dan ugotavljamo. Imamo sporočilo, ki je vedno sveže in polno življenja. Vprašanje je samo, kako ga posredovati. Tu se večkrat znajdemo nemočni.

Vsak jubilej ni samo zahvala, ni samo praznovanje, je tudi iskanje, kako odgovoriti na nove izzive. In kaj je tisto, s čimer lahko nagovorite človeka današnjega dne? Mislim, da lahko odgovor najdemo pri vašem ustanovitelju, ki je s svojo pojavo in načinom življenja pritegnil mnoge, da so mu sledili. Tudi vas.

Najprej bi izpostavil življenje v skupnosti. Življenje, ki je preprosto in iskreno, polno domačnosti in topline in je odgovor na individualizem, potrošništvo in uživaštvo. Dragi bratje, ohranjajte to svetinjo, ki vam je bila zaupana.

Na drugo mesto bi postavil veselje, ki ga sedanji papež tako močno izpostavlja. Prosim vas, ohranjajte preprostost, ki je bila tako lastna vašemu ustanovitelju ter je edina sposobna videti ples zvezd in se pogovarjati z živalmi. Današnji svet je lačen veselja. Dajte nam to veselje. Naučite nas gledati stvarstvo, kot ga je videl sv. Frančišek. Vi to znate.

Kot tretje bi izpostavil veselje, da smemo biti Božji sodelavci. To veselje mora biti odgovor na utrujenost, naveličanost, ki jo srečamo na vsakem koraku.

Dragi člani minoritske province sv. Jožefa, hvala vam za dosedanje služenje, za sodelovanje v Gospodovem vinogradu, kjer se lahko tako čudovito dopolnjujemo in smo si opora drug drugemu.

Moja velika želja je, da zlati jubilej obrodi bogate sadove. Naj ponovim besede generalnega vikarja vašega reda p. Jana Maciejowskega, ki je pri kosilu rekel, da naj se odpre nebo in dežujejo duhovni poklici. Pa še nečesa ne smemo pozabiti: biti navzoči med mladimi in jim pomagati, da najdejo osebni odnos z Bogom. Ko se bo to zgodilo, bodo lahko tudi odgovorili na Božji klic.

Naj Bog blagoslavlja vaše služenje in vse dobro!«

Ravnovesje med bratstvom in apostolatom

p. Milan Kos

Večina bratov slovenske minoritske province se je 23. novembra 2022 v minoritskem samostanu bl. Antona M. Slomška udeležila dneva permanentne vzgoje z naslovom Ravnovesje med bratstvom in apostolatom.

Predavatelj gen. asistent za Srednjo Evropo p. Igor Salmič nam je na podlagi dokumenta iz generalnega kapitlja 1992 v Mehiki, novih Konstitucij našega reda ter nekaterih ostalih dokumentov spregovoril o skrbi za ravnovesje med našim bratskim življenjem in pastoralnim delom, v katerega smo vključeni. Če želimo skrbeti za tak način življenja, moramo nenehno skrbeti za oblikovanje po evangeliju; živeti z Bogom; gojiti skupno molitev; posvetiti čas meditaciji in lectii divina; udeleževati se duhovnih vaj, ki nam pomagajo, da ohranjamo Božji pogled na ljudi in stvari ...

Sv. Frančišek pravi: »Preden mi je Gospod povedal, kaj želi od mene, mi je dal brate ...« Tudi naše razločevanje, kaj želi Gospod od nas, ne more potekati individualno, ampak skupaj z brati. Naša karizma je: evangelijsko bratstvo, majhnost, minoritstvo, da se izročamo križanemu, vstalemu in evharističnemu Kristusu.

V skupinskem delu smo razmišljali, katere so pozitivne izkušnje v našem redovnem življenju med bratskim življenjem in pastoralnim delom ter kje vidimo sebe v tem procesu.

Cilj nikoli ni dosežen, ampak se moramo zavedati, da smo ves čas na poti, ki gotovo obrodi sadove, če stremimo k doslednosti in ostajamo srečni v svoji poklicanosti kljub vsakodnevnim težavam in preizkušnjam.

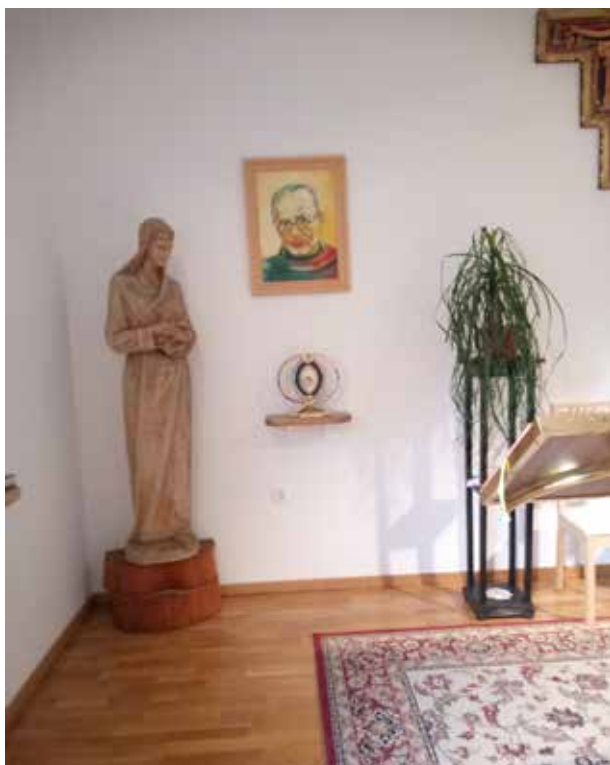

Srečanje asiških romarjev

Rajko in Ana Vrtin

V soboto, 8. oktobra, smo se asiški romarji srečali v Ljubljani pri minoritih. V Assisiju smo skupaj preživeli nepozabne trenutke pod žgočim soncem in v šotorih. V spomin so se nam vtisnili utrinki in trenutki, ki smo jih želeli tudi obuditi. Na pobudo patra Martina smo se srečali v samostanu svetega Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani. Kot se za romarje spodobi, smo tudi mi začeli srečanje s sveto mašo. Cerkev je bila po »naključju« zasedena, zato smo imeli sveto mašo v samostanski kapeli. Ob tem smo imeli izjemno priložnost, da se poklonimo relikvijam svetega Maksimilijana Kolbeja. Patra Danilo in Martin sta imela čudovit obred in pridigo. Romarji smo peli pesmi, čeprav smo asiške pesmarice pustili doma. Le-te so bile obvezna »oprema« v Assisiju. Glede na to, da smo v Frančiškovi bližini peli pesmi večkrat na dan, so se nam zelo utrnile v spomin.

Po maši smo si ogledali prečudovit film, ki je bil poln dogodivščin in spominov s Frančiškovih poti. Prav tako smo videli ogromno slik, ki jih je skrbno uredila gospa Milanka, saj ji na romanju ni ušel noben zanimiv trenutek. Poskrbljeno je bilo tudi za najmlajše, ki so spoznali različne spretnostne trike. Videli smo vozle, ki so se sami razvezovali, in rutke, ki so se »same« obarvale. Poročni prstan pa je – neverjetno – izginil iz rok in pristal v škatlici. Ob tem smo uživali vsi, otroci pa so ob koncu programa prejeli sladkarije, kar jih je dodatno razveselilo. Po tako pestrem vzdušju smo postali tudi lačni. Tako kot je v Assisiju za nas skrbela kuharica Magda, nam je tudi tokrat pripravila okusno večerjo. Z ženo Ano sva po večerji pripravila kviz o Assisiju. Za pravičen odgovor je vsak prejel manjšo pozornost. Prijetno se je bilo ponovno srečati, četudi niso prišli vsi romarji. Nekateri pa so prišli z družino.

Hvala patroma za organizacijo srečanja, gospe Milanki za izjemen film ter patru Andreju, ki zna vedno znova motivirati tako odrasle kot otroke. Pogrešali smo patra Klemna, a verjamemo, da se bomo še srečali. Posebna zahvala gre tudi kuharici Magdi in vsem, ki so na kakršenkoli način pomagali pri organizaciji srečanja. Veselimo se čimprejšnjega ponovnega snidenja.

Mir in dobro!

Najpomembnejša dediščina, ki jo lahko damo starši otrokom, je, da bi bili zadovoljni z malim ...
Mladim je treba dati vodila za življenje: dobroto, milost, pamet, vzor, to je edino, kar ne sprhni in ne zarjavi.
Dati bi jim želela občutek, da niso sami, da je nad njimi Bog, ki jih varuje.

Marjana in Peter Govedič

Dragi otroci!

s. Tina Dajčer ŠSFKK

Danes je pred nami čisto posebna naloga. Skupaj bomo pripravili presenečenje, s katerim boste lahko razveselili vse člane svoje družine.

Za presenečenje boste potrebovali:

- pomaranče (morda za vsakega člana družine po eno; lahko kakšno še za prijatelje ali koga, ki bi ga želeli preprosto razveseliti);
- nožek ter desko za rezanje sadja;
- žlico;
- palični mešalnik in kozarce;
- olivno olje ali tekoči vosek;
- vžigalnik;
- in obvezno vsaj eno odraslo osebo, ki vam bo pomagala pri pripravi presenečenja. 😊

Postopek za pripravo pomarančnih svečk:

Pomaranče najprej operemo. Označimo si njeno sredino in jo z nožkom narahlo obrežemo. Pri tem zarežemo vanjo le toliko, da prerežemo olupke pomaranče, sredico pa z žličko previdno izpraznimo in jo prenesemo v posodo. Pri tem pazimo, da ostane v pomaranči sredinski del pomarančne kožice, ki se drži olupka. Ta del bo namreč služil za naravni stenj pomarančne sveče.

Sočno sredico pomaranče zmešamo s paličnim mešalnikom in pripravimo pomarančni sok, ki ga postrežemo v kozarcih.

Izpraznjene pomarančne olupke do polovice napolnimo z olivnim oljem ali oljem za sveče. Pri tem tudi stenj rahlo zalijemo z oljem in ga nato prižgemo. Ker je stenj iz naravnega materiala, bo treba malo vztrajati, da bo svečka zagorela, vendar je vredno tega. 😊

Dodajam še nekaj fotografij, kako sva s s. Klaro izdelovali pomarančne svečke. Upava, da vam bodo fotografije v pomoč pri pripravi presenečenja.

Ko se družina zbere pri mizi, vsakemu članu družine podarite prižgano svečko in dodate stavek, ki ste ga v tej številki revije zagotovo že večkrat prebrali. Stavek se glasi: *Tako naj sveti tvoja luč pred ljudmi ...*

Ob prižganih svečkah lahko skupaj zapojete pesem *Zdaj sem tu, moj Bog* ali katero drugo pesem, ki jo radi prepevate. Tisti malo starejši pa preberite spodaj priloženo molitev kardinala Johna Henryja Newmana, ki jo je zelo rada molila tudi Mati Terezija iz Kalkute.

Naj vaše pomarančne svečke osvetlujejo, grejejo in razveseljujejo vse, ki jih imate radi!

Pa ne pozabite na uredništvo poslati kakšne fotografije z nastalimi pomarančnimi svečkami. 😊

Mir in vse dobro!

K Mariji v Fatimo

Neža Tomažič je letos poleti poromala iz Lizbone do Fatime. Seveda peš. Svoj duhovni dnevnik je bila pripravljena podeliti z bralci revije Med nami. Z veseljem romamo z njo.

Večer pred odhodom

Po večerni maši mi župnik podeli blagoslov romarjev. Na to pot nisem želela iti sama, čeprav bom v resnici potovala sama. Želela sem konkretno povabiti tudi Gospoda. Po blagoslovu sem veliko bolj mirna. Vem, da gre z mano. Ko odhajam iz cerkve, obljubim molitev teti Vidi in razmišljam, kolikokrat je ona že molila zame. Odločim se, da na to pot nesem tudi ostarele iz naše župnije.

Z letalom do Lizbone

Zvečer se sprašujem, kaj mi je bilo sploh tega treba. Strah me je. Zakaj sploh grem? Grem zato, da izročim. Ne, ker bi se po prihodu s tega romanja kaj spremenilo. Verjetno se tako vidno in na zunaj ne bo. Grem, da izročim. Grem k tebi, Marija, da spet obnovim zavedanje, kako zelo tvoja sem in da si ti res moja mati.

Prvi dan

Zgodaj zjutraj iščem pot skozi lizbonske ulice. Kako sem srečna, ko pridem do uradnega začetka in je pot končno dobro označena. Ker mi ni več treba nenehno gledati na zemljevid, mi misli pobegnejo v srce. Zakaj sem tukaj? Tokrat je odgovor še malo drugačen: da se naučim zaupati. Ne, da nekaj izprosim, Bog ne sprejema kovančkov. Ampak samo zato, da se naučim zaupati, da bo poskrbljeno.

V albergu se nas zbere kar nekaj in skupaj gremo na večerjo. Pogovarjamo se in beseda nanese tudi na splav in vrednost človeškega življenja ... Nimam poguma, da bi

se postavila za življenje. Kar malo sram me je in do konca večerje ne spregovorim več veliko. Kot Petru po petelinem petju mi po licih srca tečejo solze.

Drugi dan

Pot se vije po urejenem sprehajališču ob reki. Trdna lesena konstrukcija me drži nad močvirnatimi tlemi. V meni se rodi razmišljanje: Kaj pa mene drži nad gladino, da ne zabredem v blato? Moje razmišljanje prekine klic prijateljice, ki mi kar sam da odgovor na vprašanje. Prijateljstvo me gotovo drži nad gladino. In Jezus. On ve, kje je močvirje najgloblje. Poskrbi, da imam pot nad gladino, čeprav je včasih malo strašljiva. Zvečer prenočujemo v večjem mestu in na spletu poiščem, kje bo maša. Tako domače se počutim. Lepo je, ker sem ob Jezusu, v njegovi Cerkvi, vedno doma.

Tretji dan

Danes je bila pot bližine. Celo pot sva hodili skupaj z Valerie, sopotnico, ki sem jo spoznala prvi dan. Pot je bila večinoma ravna in brez sence, speljana ob železnici in neskončno dolgih poljih. Meni je bilo že precej težko, ko sem se spomnila, da so danes v Stični zbrani mladi. Napor sprejemem kot povabilo k darovanju. Naj bo to torej

brez vode, sence, naselij. Po-
navljam si: Zmorem težke
stvari. In sem zmogla! Čutim
ponos. In hvaležnost.

Peti dan

Slovo. Večina sopotnikov, ki
sem jih srečala, se odpravlja
proti Santiagu in naše poti
se tukaj ločijo. Cel dan hodim
sama, nikogar ne srečam. Za
nekaj časa se mi pridruži le
kuža, ki me spremlja. Prijatelj
me spomni, da je spremljal
tudi Tobija in Rafaela. Bog je
res blizu – tudi po stvarstvu!
V tišini tipam jagode na ro-
žnem vencu in nosim tiste, ki
jih imam zapisane na listku. In
še mnoge druge. To je danes
moja molitev.

dar za mlade! Ko sem o tem pripovedovala Valerie, me je
prešinilo, kakšen velik dar je naša vera: tudi težko lahko
darujem.

Četrty dan

Nedelja je. Čaka me 33 km, največ do sedaj. To je etapa,
pred katero so me že prvi dan posvarili, da je zelo tež-
ka. Zmorem težke stvari, si pravim. V jutranji temi sama
začenjam pot. Razmišljam, ali bom sploh ujela kakšno
mašo ... Odločim se, da dam prednost poti. A Bog po-
skrbi: v neko mesto pridem ravno par minut pred sveto
mašo. Drugi del poti je prava preizkušnja: 18 kilometrov

Šesti dan

Danes pridem v Fatimo. A pot je sedaj veliko bolj napor-
na: ravnino zamenjajo hribi, široko pot ozka steza. Težko
mi je, utrujena sem, žulji me bolijo ... V meni odmeva:
Totus tuus, Maria. In: Marija, Mati Božja, bodi moja mati
sedaj. Ko končno prispem do table Fatima, dva kilome-
tra pred svetiščem, se ulije dež. Jezna in razočarana sem,
medtem ko iščem pelerino. Dovolj mi je vsega. A ne pre-
ostane mi drugega, kot da grem naprej. Skozi dež posije
sonce. Zagotovo je nad mano mavrica, Bog ne pozabi
svoje zaveze, svojih ljubljenih. V daljavi že zagledam sve-
tišče, dež poneha ... Prispem točno dve minuti pred za-
četkom maše. Ja, Bog poskrbi. Celo mašo presedim, tako
zelo sem utrujena. Po licih mi tečejo solze, ponosna sem,
hvaležna, ljubljena ... Kar zmorem, je samo molitev: O
Gospa moja ... tebi se vsega darujem ... ker sem torej
tvoja, o dobra Mati, varuj me in brani me ...

Pri Mariji

Naslednja dva dneva preživim pri Mariji in se naužijem
vseh milosti. Tak mir veje povsod, kjer sem: na velikem
trgu pred baziliko, v kapeli prikazovanj, v baziliki, v kape-
li z Najsvetejšim, v novi baziliki ... Razmišljam o poti in o
vsem, kar mi je dala. Slišim povabilo: Zaupaj! To je težko!
V mislih se mi odvrti cel kup razlogov, zakaj je težko. Am-
pak: Zaupaj! On je tisti, ki daje seme in žanje. Zaupati, da
bom zmogla. Zaupati, da Bog poskrbi. Tako konkretno
sem to izkusila na tem romanju.

Ko odhajam iz Fatime, čutim Marijin plašč, ki me ovija. V
meni odzvanjajo besede, ki jih je izrekla v Guadalupi in
so odgovor na mojo molitev: »Mar nisem jaz tu, ki sem
tvoja mati? ... Nisi pod mojim plaščem, v objemu mojih
rok? Česa si še želiš?«

Ja, ona, sočutna Mati, je tukaj. Je blizu.

Jakob Emeršič: Spominjanja

Barbara Rodošek

*Sem slišal prav, ljudje,
sem slišal prav ...*

S temi besedami Jakoba Emeršiča nas je Pavle Ravnohrib popeljal na čudovito popotovanje med vrstice izbrane poezije Jakoba Emeršiča. V petek, 4. novembra, smo rektorij ptujskega samostana sv. Petra in Pavla napolnili tisti, ki smo Jakoba poznali kot pesnika, esejista, prevajalca, zbiratelja domoznanskega gradiva, kritičnega

misleca in opazovalca družbenih razmer, predvsem pa kot pokončnega kristjana, brata OFS, očeta in moža. Ob deseti obletnici njegove smrti je njegova žena Doroteja odbrala bisere iz njegove poezije, založba Družina pa je izdala knjižico, vredno branja. Lev Detela je prispeval spremno besedo v zbirki, v kateri je predstavil vse plasti pesnikovega ustvarjanja.

Jakob Emeršič je bil kot pesnik najbolj dejaven v 70. in 80. letih prejšnjega stoletja. Detela ga označuje kot

»samohodca«, čigar pesmi so »resnične, odkrite, včasih tudi boleče«. V zbirki so pesmi razdeljene v štiri tematske sklope: Jecljanja (osebnoizpovedne), Spraševanja (družbene), Spoznanja (verske) ter Utrinjanja. Emeršičeva lirika je oblikovno preprosta, vendar zahteva pozornega in zbranega bralca. Pesmi so bile sicer zapisane pred 40 ali več leti, vendar brez pretiravanja lahko rečemo, da so aktualne tudi danes. Potrebujemo namreč nekoga, ki opozori na »pobeljene grobove«, na neiskrenost in zlaganost v družbenem življenju; nekoga, ki na svet pogleda kot Frančišek in pokaže Boga, ki ne prebiva v bleščečih cerkvah, pač pa živi ubog med ljudmi; nekoga, ki ceni nekdanje vrednote.

Vse to in morda še kaj smo poskušali predstaviti na novembrski predstavitvi zbirke. Ker je bila predstavitev organizirana v okviru Viktorinovih večerov, nas je najprej pozdravil provincial p. Milan Kos. K besedi smo povabili Leva Detelo, ki je posebej za to priložnost prišel z Dunaja. Na kratko je orisal, kako je on doživljal Jakoba Emeršiča kot človeka in pesnika. Predstavil nam je njegovo ustvarjanje. Droteja Emeršič, pesnikova žena, je povedala, kako sta zbirala oz. izbirala pesmi za pesnikovo prvo zbirko *Pozabljena spominjanja* (2010) in na kakšen način je tokrat sama naredila izbor. Zbor sv. Viktorina je zaokrožil prireditev s pesmijo. Na koncu so se nam pridružili še predstavniki založbe Družina, ki so o pesniku povedali kar nekaj izbranih besed.

Prijetno vzdušje se je po literarnem večeru nadaljevalo v malo bolj neformalni obliki – v minornih kleti, ob pecivu in dobri kapljici. Ampak to, kar je tisti večer največ stelo, ni bila hrana in pijača; pomembne so bile človeške vezi, ki so se (spet) tkale med nami tudi po zaslugi poezije Jakoba Emeršiča.

Gospod naj ti podari mir!

Topel začetek jeseni nas je vse navdal z upanjem, da bomo lažje prestali energetske krize, ki preži nad prihajajočo zimo. Sicer nas bo v novembru grel molitveni spomin na vse pokojne sorodnike, prijatelje in dobrotnike, v decembru pa molitev ob adventnem vencu.

Zadnja številka revije Brat Francišek v tem letu je prepredena z besedili o družini in sv. zakonu. V rubriki *Frančiškova duhovnost* je pred nami razmišljanje Francija in Marjetke Birk OFS.

Naša evangelizacija nam prinaša katehezo o duhovnosti družine in zakonske zveze. Ne spreglejte utrinkov z letošnjega Pohoda za življenje in smernic za dobro adventno pripravo na božične praznike.

Na začetku novembra obhajamo praznik vseh svetih, ob koncu novembra pa je praznik vseh svetih iz Frančiškovih redov. Med znanimi člani OFS je tokrat predstavljen sv. Rok.

Rubrika *Iz naših družin* nam predstavi odlikovanje p. Krizologa Cimermana OFM v New Yorku, najdemo tudi zapis o Jožetu Besednjaku OFS in utrinek z romanja k zagorski Materi Božji.

800-letnice nam prikazuje smernice praznovanja za triletnje 2024–2026: praznovanje prejema stigem, obletnica Sončne pesmi ter velika noč sv. Frančiška.

Mladi Frančišku nam odstre dogajanje na romanju v Assisi in tednu bratstva v Logu pod Mangartom.

Kljub molitvi za mir v Duhu Assisija po svetu še vedno divjajo nemir in vojne. Rubrika *Pravičnost in mir* nas seznani s prizadevanji za mir v afriškem Tigraju v Etiopiji.

Poglejte, kako se je sv. Frančišek prikazal preobražen ter kako je celo odsotnim čudežno pokazal svojo navzočnost in spoznaval skrivnosti tujih src – v Vita brevior Tomaža Čelanskega.

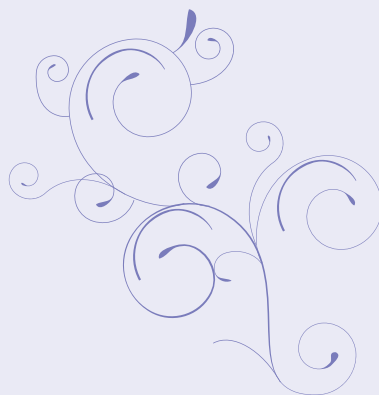
Svetodeželska rubrika nam ponuja naslednje nadaljevanje legendarnega potopisa romanja s fičkom, najdete pa tudi utrinek z romanja v Armenijo in Gruzijo.

Želim vam prijetno branje! Vse dobro!

Ne veš
kdaj pride
in te za roko prime
in odpelje
zlate sončeve poljube gledat
vse povprek jih daje
na tvoje zamrznjeno lice
in na ljubke mestne terase
položi jih
v lačno srce
zakaje spremeni v tišino
šepetaje svetlo

ne veš
kdaj
ker je dar
zastonj te greje
brez plačila se ti smeje
v barvah
ki jih čopič ne posname
da ne pozabiš
da ne pozabiš

Simon Purger

ROMANJE V ASSISI

Od 16. do 21. julija 2023

Družine in drugi prijatelji sv. Frančiška,

poromali bomo v kraje, ki jih je svetnik zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost pristno človeškega ... Skratka, idealna kraj in čas, da prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari. Program bo oblikovan za odrasle in otroke.

OKVIRNI PROGRAM

Nedelja, 16. julij:

Padova – Sv. Anton, Assisi

Ponedeljek, 17. julij:

Stolnica sv. Rufina, Frančiškova rojstna hiša, cerkva

San Damiano, Porziuncola (bazilika sv. Marije Angelske)

Torek, 18. julij:

Samotišče Carceri, bazilika sv. Frančiška

Sreda, 19. julij:

Greccio (Frančiškovo obhajanje božiča), Fonte Colombo (Frančišek napiše Vodilo), Rivotorto

Četrtek, 20. julij:

Bazilika sv. Klare, trg Frančiškovega očenaša (Santa Maria Maggiore), bazilika sv. Frančiška, prosto popoldne, večerna molitev na grobu sv. Frančiška

Petek, 21. julij:

La Verna (kraj Frančiškovih ran), odhod proti domu

Cena:

- **odrasli: 190 €;**

- **otroci in mladina od 12. do 18. leta: 150 €;**

- **otroci do 12 let: 110 €; možen popust za družine z več otroki.**

Voditelji:

p. Danilo Holc – 031 443 200; danilo.holc@rkcs.si

p. Tine Gašparič – 031 438 371; martin.gasparic@rkcs.si

p. Klemen Slapšak in p. Andrej M. Sotler

Prijave sprejema p. Danilo Holc.

VABILO V PIRAN, V MALI ASSISI

Naše lepo obmorsko mesto Piran ni in ne more biti Assisi! Piran vendar nima mogočne katedrale sv. Rufina; ima pa prelepo stolnico sv. Jurija, ki z visokim in vitkim zvonikom kraljuje nad Piranom.

Piran nima bazilike sv. Frančiška, ne njegovega groba, ne Sacra Conventa, ima pa starodavno cerkev sv. Frančiška (1301) in lučko s Frančiškovega groba, samostan in znameniti križni hodnik.

Piran nima v svoji bližini Porcijunkule, cerkve pri Mariji Angelski, ima pa lepo romarsko cerkev Marije od prikazanja v Strunjanu.

Piran nima cerkvice sv. Damijana in drugih malih asiških cerkva, ima pa cerkvico sv. Petra, sv. Roka in še drugih osem cerkvic, ki so kot prgišče biserov raztresene po mestu.

Piran nima množice Frančiškovih bratov, ki bi po ulicah pričevali zanj, ima pa trenutno tri brate in Frančiškov svetni red ter številne, ki se navdušujejo nad Frančiškom.

Piran nima ostankov asiške trdnjave Rocca Maggiore, ki se dviga nad mestom, ima pa ostanke srednjeveškega mestnega obzidja vrh hriba.

Piran nima pod seboj prekrasne, Frančišku tako drage Spoletske doline, ima pa morje, ki ga obdaja in vabi, da v Piranu s Frančiškom vzklknemo: *Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri vodi, mnogo koristi ponižna, dobra in čista.*

**Piran ni in ne more biti Assisi,
pa vendar je v Piranu mogoče podoživljati Assisi,
zato mu vsi, ki so nam ljube Frančiškove poti,
smemo in moremo reči mali Assisi.**

Zamisel o malem Assisiju se je porodila in tudi uresničevala že pred desetletji. Takrat so v Piran za en teden prihajali asiški romarji, ki iz različnih razlogov niso mogli ponovno v Assisi, ali tisti, ki so želeli poživiti svoja asiška izkustva. Vse je potekalo tako kot v Assisiju ... Vsakodnevno romanje od cerkvice do cerkvice v molitvi, razmišljanju, priprava molitev po skupinah, priprava skupnih obrokov, skupna večerna molitev na križnem hodniku ... Torej vse tako ali zelo podobno kot v Assisiju.

Naslednje leto bi radi patri, ki tukaj živimo in delujemo, spet obudili mali Assisi v Piranu. Vabljeni ste romarji vseh dvaintridesetih generacij.

Starejšim so namenjene sobe in postelje, mlajšim skupna ležišča – pogradi.

Mali Assisi v Piranu bo potekal med prvomajskimi prazniki, od 28. aprila zvečer (začetek ob 18. uri) do torka, 2. maja 2023 (zaključek s kosilom).

Voditelji: p. Janez Šamperl, p. Franc Murko, Stanko Šorli, Doroteja Emeršič in Mirko Potočnik.

Priporočeni prispevek za asiške romarje: 95 €.

Mladoletni morajo imeti svojega skrbnika.

Prijave do dopolnitve mest: na voljo je največ 40 mest, zato pohitite s prijavo!

Prijave sprejema: p. Janez Šamperl, e-naslov: janez.samperl@rkc.si, tel.: 031 758 944.

BREZPLAČNE DELOVNO- DUHOVNOPASTORALNE POČITNICE V PIRANU

Samostan sv. Frančiška vabi romarje iz Duha Assisija ter brate in sestre iz FSR na **brezplačne delovno-duhovnopastoralne počitnice** – dopust.

Poleg priložnosti za duhovno poglobljanje bi pol dneva (sedem ur) posvetili delu v samostanu, drugi del dneva pa počitku in dopustu.

Delo bo obsegalo dežurstvo na križnem hodniku in v cerkvi, delo in pomoč na vrtu in druge drobne pomoči v samostanu in okrog njega, ki jih nikoli ne zmanjka.

Kandidati (največ dva ali zakonski par v enem terminu) se v času bivanja v samostanu vključijo v življenje samostanske skupnosti.

Zaželeno je znanje tujega jezika, ni pa pogojev.

Povabilo velja za obdobje od 15. 5. do 1. 9. Udeležba traja najmanj deset dni in največ en mesec ali po posebnem dogovoru.

Pišite na naslov: minoriti.piran@rkc.si ali pokličite na tel. 031 758 944 (p. Janez) in si zagotovite svoj delež v Piranu – malem Assisiju.

Trkamo na vaše dobrotno srce, da nas tisti, ki želite, materialno podprete. Revija ostaja še naprej v osnovi brezplačna in denar ne sme biti razlog, da bi revijo odjavili, če si jo resnično želite. Veseli smo namreč, da lahko pri-
našamo v vaše domove duhovne spodbude, besede miru ali tolažbe ter Božji blagoslov. Tudi če nas materialno ne boste mogli podpreti, vas prosimo za podporo vsaj z molitvijo, ki je neprecenljiva.

Nekateri oddajate svoj prostovoljni dar kateremu od naših bratov minoritov osebno in ga lahko še naprej. Drugi pa sprašujete za številko računa, zato jo objavljamo:

TRR: **SI56 0420 2000 3336 155**

Slovenska minoritska provinca, Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Pripis: **Prispevek za revijo Med nami** – Duh Assisija in Brezmadežna

Za vsak vaš najmanjši dar se vam že vnaprej najlepše zahvaljujemo. Mir in dobro.

Glavna urednica Doroteja Emeršič

Tvoj Bog te prosi:
»Imej me rad,
da spoznaš vero prerokov,
skrivnost Učlovečenja,
svetost Življenja, Resnice
in Ljubezni,
ime Besede,
križ Luči.«

»Imej me rad,
ko bom jokal od domotožja
po angelskih dvorih,
ko bom Božji otrok
v naročju Brezmadežne Device;
ko bom med ubogimi in
grešnimi
ljubeči Brat in usmiljeni Oče.«

»O, imej me rad,
kot me ljubi Mati!«

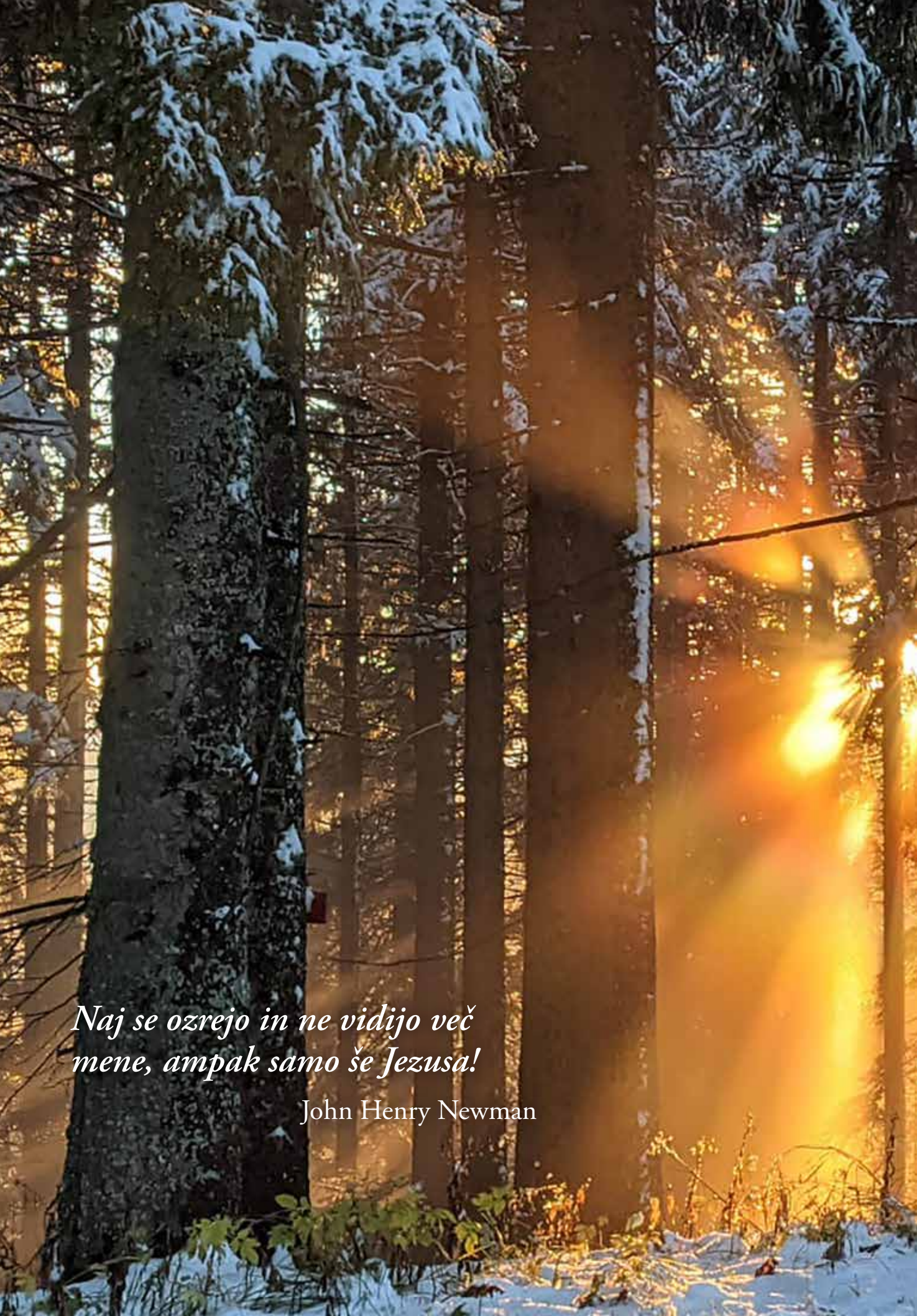
»V sveti noči
ne pozabi moje prošnje,
da bo ljubezen
pregovorila
dvomeči pogled,
poganski svet,
učenjake in farizeje!«

»Imej me rad!«
Stanka Mihelič

Sklonimo se do otroka, ki je prišel iz angelskih dvorov, da bi nas odrešil.
Objemimo ga in mu dovolimo, da se rodi v naših srcih.
Naj tam najde tople jaslí! Potem bo sijala naša luč!

Uredniški odbor želi vsem bralcem in sledilcem duha Assisija
in Brezmadežne blagoslovljene božične praznike in vse dobro v novem letu!

*Naj se ozrejo in ne vidijo več
mene, ampak samo še Jezusa!*

John Henry Newman